

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-113-06

Druk nr 914

Warszawa, 25 sierpnia 2006 r.

Pan
Marek Jurek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

-o ratyfikacji Konwencji Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu, sporządzonej w Warszawie dnia 16 maja 2005 r.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw Zagranicznych i Minister Finansów.

(-) Jarosław Kaczyński

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 16 maja 2005 r. została sporządzona w Warszawie Konwencja Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu.

Po zaznajomieniu się z powyższą Konwencją, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona wraz z deklaracjami złożonymi na podstawie artykułu 53 ustęp 1, 2 i 4b, artykułu 33 ustęp 2, artykułu 35 ustęp 3 oraz artykułu 42 ustęp 2,
- będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

PREZES RADY MINISTRÓW

U S T A W A

z dnia

o ratyfikacji Konwencji Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu, sporządzonej w Warszawie dnia 16 maja 2005 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Konwencji Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu, sporządzonej w Warszawie dnia 16 maja 2005 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

I. Potrzeby i cele związania Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją

Konwencja Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu ma na celu zapewnienie bezpieczeństwa obywateli i porządku publicznego państw związanych tym aktem. Najważniejszym założeniem jest efektywna walka z przestępczością polegającą na „praniu pieniędzy” oraz uniemożliwienie finansowania terroryzmu za pomocą systemów finansowych państw. Głównym założeniem Konwencji jest możliwość stosowania tej regulacji zarówno na poziomie krajowym, jak i międzynarodowym bez konieczności stosowania innych instrumentów prawnych.

II. Wskazanie różnic między dotychczasowym i projektowanym stanem prawnym

Konwencja Rady Europy z dnia 8 listopada 1990 r. o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa (Dz. U. z 2003 r. Nr 46, poz. 394) została ratyfikowana przez Rzeczpospolitą Polską w dniu 10 listopada 2000 r. i weszła w życie w stosunku do RP w dniu 1 kwietnia 2001 r. Konwencja ta stanowiła praktyczny program działania państw w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy. Do najważniejszych postanowień tego aktu należało: ułatwienie współpracy międzynarodowej przez eliminację istotnych różnic występujących w systemach krajowych w celu pozbawienia przestępców zarówno instrumentów, jak i dochodów z działalności przestępczej, określenie etapów procedury karnej oraz zasad konfiskaty. Doświadczenie kolejnych dziesięciu lat, nabyte podczas wdrażania krajowych środków oraz współpracy międzynarodowej w powyższym zakresie, spowodowało konieczność rewizji postanowień Konwencji, która została podniesiona już w 1998 r., jednakże akty terrorystyczne, jakie miały

miejsce w Nowym Jorku w dniu 11 września 2001 r., spowodowały potrzebę intensyfikacji prac obejmujących te zagadnienia.

W tym celu w 2000 r. powołana została tzw. Grupa Refleksyjna, której głównym celem było przygotowanie raportu określającego celowość oraz zakres sporządzenia dodatkowego protokołu do Konwencji Rady Europy Nr 141 obejmującego zasady skutecznej walki z procederem „prania pieniędzy” oraz zwalczania zjawiska finansowania terroryzmu.

W związku z powyższym Komitet Zarządzający Rady Europy do spraw problematyki przestępczości powołał Komitet Ekspertów do spraw Rewizji Konwencji Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu, konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa (PC-RM), którego zadaniem było opracowanie projektów, które w przyszłości miały stanowić uzupełnienie regulacji Konwencji Rady Europy Nr 141 z dnia 8 listopada 1990 r. Komitet PC-RM obradował w okresie od grudnia 2003 r. do lutego 2005 r. Wynikiem tych prac było przygotowanie projektu Konwencji, który zawierał kompleksowe i uniwersalne zasady, które mają obowiązywać zarówno instytucje, jak i organy państwowe w celu zwalczania przestępczości polegającej na praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.

Po zakończeniu prac w komitecie PC-RM projekt przedmiotowej Konwencji został przekazany do Europejskiego Komitetu ds. Problemów Przestępczości (CDPC) Rady Europy, który obradował w dniach 7-11 marca 2005 r. na 54. posiedzeniu. Po zatwierdzeniu przedmiotowego projektu przez ten komitet, projekt wraz z raportem wyjaśniającym został przedłożony Komitetowi Ministrów, który ostatecznie zatwierdził propozycję zmiany przedmiotowej Konwencji w dniu 3 maja 2005 r.

W dniu 16 maja 2005 r. Konwencja została wyłożona do podpisu na Szczyście Szefów Państw i Rządów w Warszawie i podpisana przez następujące państwa: Austrię, Belgię, Cypr, Islandię, Luksemburg, Malte, Mołdawię, Polskę, Portugalię, Rumunię, Serbię i Czarnogórę (obecnie państwa te są oddzielnie jej Stronami, w tym Czarnogóra jako państwo niebędące członkiem Rady Europy) oraz Szwecję.

Z ważniejszych postanowień Konwencji wymienić należy:

- jednolite definicje: Jednostki Analityki Finansowej – JAF (art. 1 lit. f), „zamrażania” wartości majątkowych, (art. 1 lit. g), finansowania terroryzmu (art. 1 lit. h),
- odpowiednie stosowanie Konwencji do zwalczania finansowania terroryzmu (art. 2),
- przepisy dotyczące pozbawiania sprawców przestępstw korzyści majątkowych: konfiskaty obligatoryjnej i odwrócenie ciężaru dowodu (art. 3 ust. 2-4), stosowanie środków tymczasowych (m.in. przeszukania, zajęcia) w celu późniejszej konfiskaty przychodów z przestępstwa (art. 4), „zamrażanie” przychodów z przestępstwa, które zostały przekształcone lub „przemieszane” (art. 5), zarządzanie zajęтым mieniem (art. 6),
- uzyskiwanie informacji bankowych (art. 7 ust. 2),
- nakaz penalizacji niektórych zachowań – odpowiedzialność za pranie pieniędzy w przypadku nieumyślności działania sprawcy (art. 9 ust. 3),
- zapewnienie, aby wcześniejsze skazanie za przestępstwo pierwotne nie było warunkiem koniecznym skazania za przestępstwo prania pieniędzy (art. 9 ust. 5),
- zapewnienie braku konieczności ustalenia konkretnego przestępstwa pierwotnego (art. 9 ust. 6),
- uznanie przestępstwa popełnionego za granicą jako pierwotnego dla prania pieniędzy (art. 9 ust. 7),
- wprowadzenie odpowiedzialności osób prawnych (art. 10),
- uwzględnianie obcych rozstrzygnięć na potrzeby wymiaru kary w orzeczeniach krajowych (art. 11),
- pomoc prawna w sprawach karnych: w zakresie stosowania środków tymczasowych (art. 15 ust. 3-4), uzyskiwanie informacji o transakcjach i rachunkach bankowych (art. 17-19), wykonywanie konfiskaty (art. 23 ust. 5), postępowanie ze skonfiskowanym mieniem (art. 25), przesłanki odmowy wykonania wniosku (art. 28 ust. 1 lit. g), zakaz odmowy współpracy, w razie popełnienia przez sprawcę przestępstwa pierwotnego i prania (art. 28 ust. 8 lit. c), możliwość przekazywania „projektów” wniosków bezpośrednio przez organy sądowe przed oficjalnym wystąpieniem

z wnioskiem o pomoc prawną (art. 34 ust. 6), elektroniczne przekazywanie wniosków (art. 35),

- przepisy dotyczące Jednostek Analityki Finansowej (JAF): obowiązek ustanowienia krajowego JAF (art. 12), przyjęcia środków dla zapobiegania praniu pieniędzy w zakresie obowiązku raportowania, śledzenia, prowadzenia rejestrów transakcji, identyfikacji klienta i transakcji itd. (art. 13), wstrzymywanie operacji bankowych przez JAF (art. 14), współpraca między JAF (art. 46-47).

Wskazać ponadto należy, że zapisy przedmiotowego projektu uwzględniają:

- 40 zaleceń Grupy Zadaniowej Działań Finansowych (FATF), dotyczące konieczności objęcia uregulowaniami zapobiegania praniu brudnych pieniędzy, nie tylko banków, lecz wszystkich instytucji finansowych, które mogą być wykorzystywane do ukrycia prawdziwego pochodzenia posiadanych środków finansowych, oraz 8 Specjalnych Zaleceń FATF, które dotyczą zwalczania finansowania terroryzmu, oraz
- propozycje złożone przez Komisję Unii Europejskiej w zakresie zmiany dotychczas obowiązującej dyrektywy 2001/97/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2001 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/308/WE w zakresie zapobiegania korzystania z systemu finansowego w celu prania pieniędzy.

Podpisanie, jak również późniejsze związanie się przez Rzeczpospolitą Polską Konwencją Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu, nie będzie wymagało zasadniczych zmian prawa polskiego. Wątpliwości budzić może jedynie zgodność przepisów polskich (art. 299 K.k.) z postanowieniami art. 9(3) Konwencji dot. obowiązku wprowadzenia odpowiedzialności za pranie pieniędzy w przypadku nieumyślności działania sprawcy. Zaznaczyć jednak należy, że obowiązek ten ma charakter fakultatywny.

Możliwość stosowania postanowień Konwencji zapewniają bowiem przepisy prawa polskiego oraz odpowiednio stosowane przepisy samowymagalne Konwencji. Zauważyć dodatkowo należy, że znaczną część tekstu

obecnej Konwencji stanowią w istocie przepisy ratyfikowanej przez Polskę „poprzedniej” Konwencji z dnia 8 listopada 1990 r. Materia, której dotyczy Konwencja, na gruncie prawa polskiego regulowana jest przepisami ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.), ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.), ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.), ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. Nr 83, poz. 930, z późn. zm.), ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.), ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1505, z późn. zm.). Regulacje dotyczące problematyki finansowania terroryzmu zostały wprowadzone do polskiego porządku prawnego nowelizacją ostatniej z cytowanych ustaw w dniu 1 grudnia 2002 r.

Uzasadnienie projektu oświadczeń Rzeczypospolitej Polskiej, które zostaną złożone wraz z dokumentem ratyfikacyjnym:

Propozycja niestosowania art. 3 ust. 4 uzasadniona jest tym, że przepis ten stanowi konstrukcję prawną niespójną z założeniami określonymi przez polskiego ustawodawcę w prawie karnym. Art. 45 § 2 Kodeksu karnego zawiera w swojej treści domniemanie faktyczne polegające na przyjęciu, że wszelka korzyść majątkowa znacznej wartości uzyskana w czasie popełnienia przestępstwa lub po jego popełnieniu stanowi korzyść uzyskaną z przestępstwa. Natomiast obalenie takiego domniemanie jest możliwe po przedstawieniu dowodu przeciwnego przez sprawcę lub inną osobę zainteresowaną. Konwencja natomiast w przepisie art. 3 ust. 4 nakłada na sprawcę przestępstwa ciężar dowodu polegającego na obowiązku wskazania źródła pochodzenia określonych przychodów lub własności rzeczy.

Art. 9 ust. 6 Konwencji stanowi odmienną regulację w odróżnieniu od unormowań zawartych w polskim prawie karnym w zakresie możliwości skazania za przestępstwo prania pieniędzy nawet wówczas, gdy nie jest udowodnione przestępstwo źródłowe, z którego pochodzą jego korzyści. Przepis art. 299 § 1 Kodeksu karnego wskazuje na konieczność ustalenia czynu zabronionego w toku postępowania karnego w sprawie o takie przestępstwo. Z tego względu proponuje się zgłoszenie zastrzeżenia o niestosowaniu przedmiotowego przepisu Konwencji.

Proponuje się również złożenie oświadczenia, które określiłoby sposoby doręczania dokumentów sporządzanych przez sądy, dotyczących osób, w odniesieniu do których zastosowano zapobiegawcze środki karne lub konfiskatę, w takim zakresie, w jakim jest to przewidziane w odpowiednich umowach międzynarodowych regulujących zakres pomocy prawnej łączących Rzeczpospolitą Polską ze Stroną przesyłającą dokument sądowy. Analogiczne oświadczenie zostało złożone przy ratyfikacji Konwencji z dnia 8 listopada 1990 r. o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa.

Na podstawie art. 33 ust. 2 Strony Konwencji zostały zobligowane do wskazania jednego lub kilku centralnych organów państwowych jako odpowiedzialnych za przesyłanie zapytań lub udzielanie odpowiedzi na zasadach określonych w rozdziale IV Konwencji, jak również za wykonanie tych żądań lub przesyłanie ich do właściwych organów. Proponuje się wskazanie Ministerstwa Sprawiedliwości oraz Ministerstwa Finansów jako urzędów odpowiedzialnych za realizację przedmiotowych postanowień. Uzasadnieniem powyższego jest fakt nadzorowania przez Ministra Sprawiedliwości postępowań karnych przygotowawczych i sądowych, jak również Ministra Finansów – w zakresie postępowań w sprawach o przestępstwa i wykroczenia skarbowe. Oświadczenie takie zostało również złożone do Konwencji z 1990 r.

Konwencja określa w art. 35 formy, jakie powinny stosować Strony w ramach współpracy międzynarodowej, dopuszczając możliwość określenia języka, który będzie używany. W związku z tym proponuje się, aby dokumenty kierowane do organów na podstawie rozdziału IV Konwencji były

składane wraz z tłumaczeniem na język polski bądź jeden z oficjalnych języków Rady Europy. Analogiczne oświadczenie Rzeczpospolita Polska złożyła do Konwencji z 1990 r.

Złożenie oświadczenia na podstawie art. 42 ust. 2 spowoduje, że dostarczane przez Stronę Polską informacje lub dowody nie będą przekazywane, bez jej zgody, na potrzeby innych czynności czy postępowań niż te, które zostały wymienione we wniosku. Taka deklaracja zapewni, że wykorzystywanie informacji pochodzących od instytucji zaufania publicznego służyć będzie wyłącznie określonym celom. Oświadczenie takie było analogicznie złożone do Konwencji z 1990 r.

III. Przewidywane skutki społeczne, gospodarcze, finansowe, polityczne i prawne związane z wejściem w życie Konwencji, wraz z określeniem źródeł finansowania:

- społeczne – nie spowoduje,
- gospodarcze – Konwencja ma na celu zabezpieczenie instytucji oraz przedsiębiorców przed skutkami przestępczości prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, polegającej na wykorzystaniu systemów finansowych,
- finansowe – wejście w życie Konwencji może spowodować obciążenie dla budżetu państwa. Wystąpienie kosztów, o których mowa w art. 44 Konwencji, jak również ich ewentualna wysokość nie jest możliwa do określenia. Przepis ten przewiduje możliwość konsultacji Stron w celu uzgodnienia tych kosztów. Realizacja wniosku będzie możliwa w sytuacji, w której obie Strony uzgodnią zasady ich ponoszenia. W związku z tym wystąpienie powyższych kosztów będzie miało charakter fakultatywny,
- polityczne – zaangażowanie Rządu RP w walkę z ww. przestępczością; realizacja priorytetów Rządu RP,
- prawne – podjęcie środków legislacyjnych w celu implementacji Konwencji, o których mowa w punkcie II niniejszego uzasadnienia.

IV. Wyjaśnienie wyboru trybu związania Rzeczypospolitej Polskiej przedmiotową Konwencją

Konwencja będzie stanowiła prawny instrument w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, w związku z tym będzie stosowana przez organy państwa, w tym organy ścigania, organy prokuratury, sądy, jednostkę analityki finansowej, jaką jest Generalny Inspektor Informacji Finansowej.

Proponowanym trybem jest ratyfikacja Konwencji za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie w trybie art. 89 ust. 1 pkt 5 Konstytucji RP. Omawiana Konwencja dotyczy spraw uregulowanych w ustawach, o których mowa w niniejszym uzasadnieniu. Wejście w życie Konwencji może spowodować potrzebę wprowadzenia zmian w polskim prawie wewnętrznym w takim zakresie, w jakim Konstytucja wymaga regulacji ustawowej.

Konwencja Rady Europy
o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa
oraz o finansowaniu terroryzmu

Preambuła

Państwa Członkowskie Rady Europy i inni Sygnatariusze niniejszej Konwencji,

Zważywszy, że celem Rady Europy jest osiąganie większej jedności między jej członkami;

Przekonane o potrzebie prowadzenia wspólnej polityki karnej w celu ochrony społeczeństwa;

Zważywszy, że zwalczanie ciężkich przestępstw, które stają się coraz poważniejszym problemem międzynarodowym, wymaga użycia nowoczesnych i skutecznych metod działania w skali międzynarodowej;

Wierząc, że jedna z tych metod polega na pozbawianiu sprawców przestępstw dochodów z tych przestępstw oraz narzędzi;

Zważywszy, że osiągnięcie tego celu wymaga również utworzenia dobrze funkcjonującego systemu współpracy międzynarodowej;

Biorąc pod uwagę Konwencję Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa (ETS nr 141 – zwana dalej „Konwencją z 1990 roku”)

Powołując się również na Rezolucję 1373 (2001) o zagrożeniach dla międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa aktami terroryzmu, przyjętą przez Radę Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych dnia 28 września 2001 roku, a szczególnie jej ustęp 3 literę d;

Powołując się na Międzynarodową Konwencję o Zwalczaniu Finansowania Terroryzmu, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 9 grudnia 1999 roku, a szczególnie jej artykuły 2 i 4, które zobowiązują Państwa Strony do uznania finansowania terroryzmu za przestępstwo kryminalne;

Przekonane o potrzebie podjęcia natychmiastowych kroków w kierunku ratyfikacji i pełnego wdrożenia Międzynarodowej Konwencji o Zwalczaniu Finansowania Terroryzmu, wymienionej powyżej,

Uzgodniły, co następuje:

ROZDZIAŁ I – Terminologia

Artykuł 1 – Terminologia

W rozumieniu niniejszej Konwencji:

a. "dochody" oznaczają każdą korzyść ekonomiczną pochodzącą lub uzyskaną, bezpośrednio lub pośrednio, z przestępstw. Może ona stanowić każde mienie, o którym mowa w literze b niniejszego artykułu;

b. "mienienie" obejmuje mienie każdego rodzaju, zarówno materialne, jak i niematerialne, ruchome lub nieruchome, oraz dokumenty prawne lub inne stanowiące dowód tytułu do tego mienia lub prawo na tym mieniu;

c. "narzędzia" oznaczają każdą rzecz użytą lub której zamierza się użyć w jakikolwiek sposób, w całości lub w części, do popełnienia przestępstwa lub przestępstw;

d. "konfiskata" oznacza karę lub środek karny, orzeczony przez sąd w następstwie postępowania w sprawie o przestępstwo lub przestępstwa, powodujący ostateczne pozbawienie mienia;

e. "przestępstwo bazowe" oznacza każde przestępstwo, wskutek którego zostały uzyskane dochody, które mogą być przedmiotem przestępstwa, o którym mowa w artykule 9 niniejszej Konwencji.

f. „jednostka analityki finansowej” (zwana dalej „JAF”) oznacza centralną, państwową agencję, odpowiedzialną za otrzymywanie (oraz, jeśli to dozwolone, wnioskowanie), analizę i przekazywanie odpowiednim organom ujawnionych informacji finansowych

i. dotyczących podejrzanych dochodów i potencjalnego finansowania terroryzmu lub

ii. wymaganych przez krajowe prawodawstwo lub przepisy,

w celu zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu;

g. „zamrożenie” lub „zajęcie” oznacza tymczasowy zakaz przekazywania, zniszczenia, zamiany, rozporządzania lub przemieszczania mienia, albo tymczasowe sprawowanie nadzoru bądź kontroli mienia, na podstawie zarządzenia sądu lub innego właściwego organu;

h. „finansowanie terroryzmu” oznacza czynności, o których mowa w artykule 2 Międzynarodowej Konwencji o Zwalczaniu Finansowania Terroryzmu, wymienionej powyżej.

ROZDZIAŁ II – Finansowanie terroryzmu

Artykuł 2 – Stosowanie Konwencji do finansowania terroryzmu

1. Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla umożliwienia jej stosowania postanowień zawartych w rozdziałach III, IV i V niniejszej Konwencji do finansowania terroryzmu.

2. W szczególności, każda Strona zapewni, że jest zdolna do poszukiwania, śledzenia, identyfikacji, zamrażania, zajmowania i konfiskowania mienia, pochodzącego z legalnego bądź nielegalnego źródła, użytego lub przeznaczonego w jakikolwiek sposób, w całości lub w części, do finansowania terroryzmu, lub dochodów z tego przestępstwa, oraz do współpracy w tym celu w możliwie najszerszym zakresie.

ROZDZIAŁ III – Środki podejmowane na poziomie krajowym

Część 1 – Przepisy ogólne

Artykuł 3 – Metody konfiskaty

1. Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla umożliwienia jej konfiskaty narzędzi oraz dochodów lub mienia, których wartość odpowiada wartości takich dochodów i mieniu pochodzącemu z przestępstwa prania pieniędzy.

2. Pod warunkiem, że ustęp 1 niniejszego artykułu stosuje się do prania pieniędzy i kategorii przestępstw wymienionych w załączniku do Konwencji, każda Strona może, w chwili podpisania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia bądź przystąpienia, przez oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy oświadczyć, że ustęp 1 niniejszego artykułu stosuje się:

a. tylko do przestępstw podlegających karze pozbawienia wolności lub aresztu na okres dłuższy niż jeden rok. Każda Strona może jednakże złożyć oświadczenie o stosowaniu niniejszego postanowienia odnośnie do konfiskaty dochodów z przestępstw podatkowych wyłącznie w celu umożliwienia konfiskaty takich dochodów, zarówno w kraju, jak i drogą

współpracy międzynarodowej, zgodnie z krajowym i międzynarodowym prawodawstwem dotyczącym egzekwowania zobowiązań podatkowych; i/lub

b. tylko do listy określonych przestępstw.

3. Strony mogą przewidzieć obowiązkową konfiskatę w odniesieniu do przestępstw podlegających konfiskacie. Strony mogą w szczególności uregulować w tych przepisach przestępstwa prania pieniędzy, handlu narkotykami, handlu ludźmi i inne poważne przestępstwa.

4. Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne do wymagania, aby w przypadku poważnego przestępstwa lub przestępstw, zgodnie z przepisami prawa krajowego, sprawca wykazywał źródło pochodzenia zakwestionowanych dochodów lub innego mienia podlegającego konfiskacie w zakresie, w jakim wymóg ten jest zgodny z zasadami jej prawa krajowego.

Artykuł 4 – Środki śledcze i tymczasowe

Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla umożliwienia jej natychmiastowego zidentyfikowania, śledzenia, zamrażania lub zajmowania mienia, które podlega konfiskacie zgodnie z artykułem 3, szczególnie w celu ułatwienia przeprowadzenia późniejszej konfiskaty.

Artykuł 5 – Zamrożenie, zajęcie i konfiskata

Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla zapewnienia, że środki zamrażania, zajęcia i konfiskaty dotyczą również:

a. mienia, na które dochody te zostały przekształcone lub zamienione;

b. mienia uzyskanego z legalnych źródeł, jeżeli dochody zostały wymieszane, w całości bądź w części, z takim mieniem, do szacowanej wartości wymieszanych dochodów;

c. dochodu lub innych zysków osiągniętych z dochodów, z mienia, na które dochody z przestępstwa zostały przekształcone lub zamienione, lub z mienia, z którym dochody z przestępstwa zostały wymieszane, do szacowanej wysokości wymieszanych dochodów, w taki sam sposób i w tym samym zakresie jak dochody.

Artykuł 6 – Zarządzanie mieniem zamrożonym lub zajęтым

Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla zapewnienia należytego zarządzania mieniem zamrożonym lub zajęтым, zgodnie z artykułami 4 i 5 niniejszej Konwencji.

Artykuł 7 – Uprawnienia i techniki śledcze

1. Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, które będą konieczne do wyposażenia jej sądów lub innych właściwych organów w uprawnienia do nakazania, aby dokumenty bankowe, finansowe lub handlowe były udostępniane lub zajmowane w celu przeprowadzenia czynności, o których mowa w artykułach 3, 4 i 5. Strona nie może uchylić się od podjęcia działań na podstawie postanowień niniejszego artykułu z powodu obowiązku zachowania tajemnicy bankowej.

2. Bez naruszenia ustępu 1, każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla umożliwienia jej:

a. ustalenia, czy osoba fizyczna lub prawna jest posiadaczem lub beneficjentem jednego lub więcej niż jednego rachunku, jakiegokolwiek rodzaju, w banku znajdującym się na jej

obszarze a, jeżeli tak jest, uzyskania wszystkich informacji na temat zidentyfikowanych rachunków;

b. uzyskania szczegółów odnośnie określonych rachunków bankowych i operacji bankowych przeprowadzonych w danym okresie na jednym lub więcej niż jednym określonym rachunku, w tym szczegółów wszelkich rachunków, z których otrzymywano bądź na które przekazywano środki;

c. monitorowania, w określonym okresie, operacji bankowych prowadzonych na jednym lub więcej niż jednym zidentyfikowanym rachunku; oraz

d. zapewnienia, że banki nie będą ujawniać zainteresowanym klientom lub innym osobom trzecim, że zwracano się o informacje bądź uzyskano je zgodnie z literami a, b lub c, lub, że prowadzone jest dochodzenie.

Strony rozważą rozszerzenie niniejszego postanowienia na rachunki prowadzone przez instytucje finansowe inne niż banki.

3. Każda Strona rozważy przyjęcie środków ustawodawczych i innych, koniecznych dla umożliwienia jej stosowania specjalnych technik śledczych ułatwiających identyfikację i śledzenie dochodów oraz zbieranie związanego z nim materiału dowodowego, takiego jak obserwacja, podsłuch połączeń telekomunikacyjnych, dostęp do systemów komputerowych oraz nakaz przedstawienia określonych dokumentów.

Artykuł 8 – Środki prawne

Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla zapewnienia stronom zainteresowanym, których dotyczą środki wymienione w artykułach 3, 4 i 5 i innych odpowiednich przepisach niniejszej części, skutecznych środków prawnych dla ochrony ich praw.

Artykuł 9 – Przesłęstwa prania

1. Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla uznania za przestęstwa w jej prawie wewnętrznym następujących czynów popełnionych umyślnie:

a. zamiana lub przekazania mienia wiedząc, że stanowi ono dochód, w celu zatajenia lub ukrycia nielegalnego pochodzenia tego mienia lub udzielenia pomocy osobie, która uczestniczy w popełnieniu przestęstwa bazowego, w celu uniknięcia prawnych konsekwencji jej czynu;

b. zatajenie lub ukrycie prawdziwej natury mienia, źródła jego pochodzenia, miejsca położenia, rozporządzania nim, przemieszczania, własności lub praw do takiego mienia, wiedząc, że mienie to stanowi dochód;

i, z zastrzeżeniem jej zasad konstytucyjnych i podstaw jej systemu prawnego;

c. nabycie, posiadanie lub korzystanie z mienia, wiedząc, w chwili jego otrzymania, że mienie to stanowi dochód;

d. udział w popełnieniu któregośkolwiek z czynów uznanych za przestęstwo zgodnie z niniejszym artykułem, udział w związku lub zмовie w celu jego popełnienia, pomocnictwo, podżeganie, ułatwianie oraz doradzanie przy jego popełnieniu.

2. Dla wdrożenia lub stosowania ustępu 1 niniejszego artykułu:

a. nie ma znaczenia, czy przestęstwo bazowe jest karalne zgodnie z ustawodawstwem Strony;

b. można zastrzec, że przestępstwa przewidziane w tym ustępie nie mają zastosowania do sprawców przestępstwa bazowego;

c. wiedza, zamiar lub cel, stanowiące znamiona przestępstwa przewidzianego w niniejszym ustępie, mogą zostać ustalone na podstawie obiektywnych okoliczności faktycznych.

3. Każda Strona może przyjąć środki ustawodawcze lub inne, konieczne dla uznania za przestępstwa w swoim prawie wewnętrznym wszystkich lub niektórych czynów wymienionych w ustępie 1 niniejszego artykułu, w którymkolwiek lub w obu następujących przypadkach, kiedy sprawca:

a. podejrzewał, że mienie stanowi dochód,

b. powinien był przypuszczać, że dane mienie stanowi dochód.

4. Biorąc pod uwagę, że ustęp 1 niniejszego artykułu dotyczy kategorii przestępstw bazowych wymienionych w załączniku do Konwencji, każde Państwo lub Wspólnota Europejska może oświadczyć, w chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, przez oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy, że ustęp 1 niniejszego artykułu ma zastosowanie:

a. tylko w przypadku, gdy przestępstwo bazowe podlega karze pozbawienia wolności lub aresztu wymiarze dłuższym niż jeden rok, lub dla tych Stron, które stosują w swoich systemach prawnych minimalny wymiar kary za przestępstwa, w przypadku, gdy przestępstwo podlega karze pozbawienia wolności lub aresztu w minimalnym wymiarze ponad sześciu miesięcy; i/lub

b. tylko do listy wymienionych przestępstw bazowych; i/lub

c. do kategorii poważnych przestępstw zgodnie z krajowym prawem Strony.

5. Każda Strona zapewni, że wydany wcześniej lub równocześnie wyrok skazujący za przestępstwo bazowe nie stanowi podstawy do skazania za pranie pieniędzy.

6. Każda Strona zapewni, że wyrok skazujący za pranie pieniędzy zgodnie z niniejszym artykułem jest możliwy w przypadku, gdy zostało udowodnione, że mienie, stanowiące przedmiot ustępu 1 litera a lub b niniejszego artykułu, pochodzi z przestępstwa bazowego, bez konieczności szczegółowego ustalania, jakie to było przestępstwo.

7. Każda Strona zapewni rozszerzenie przestępstw bazowych dla prania pieniędzy o te czyny, które popełniono w innym Państwie, które stanowią przestępstwo w tym Państwie, i które stanowiłyby przestępstwo bazowe, gdyby zostały popełnione w kraju. Każda Strona może zastrzec, że jedyną podstawą jest fakt, że czyn stanowiłby przestępstwo bazowe, gdyby został popełniony w kraju.

Artykuł 10 – Odpowiedzialność zbiorowa

1. Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla zapewnienia, że osoby prawne mogą być pociągane do odpowiedzialności za przestępstwa prania pieniędzy ustanowione zgodnie z niniejszą Konwencją, popełnione na ich korzyść przez jakąkolwiek osobę fizyczną, działającą samodzielnie bądź w imieniu organu osoby prawnej, posiadającego pozycję wiodącą w ramach osoby prawnej, na podstawie:

a. prawa do reprezentowania osoby prawnej; lub

b. upoważnienia do podejmowania decyzji w imieniu osoby prawnej; lub

c. upoważnienia do sprawowania kontroli w ramach osoby prawnej,

jak również za udział takiej osoby fizycznej w charakterze pomocnika lub podżegacza w wyżej wymienionych przestępstwach.

2. Poza przypadkami przewidzianymi w ustępie 1, każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla zapewnienia, że osoba prawna będzie odpowiedzialna w przypadku, gdy brak nadzoru lub kontroli ze strony osoby fizycznej, o której mowa w ustępie 1, umożliwił popełnienie przestępstwa, o którym mowa w ustępie 1, na korzyść tej osoby prawnej, przez podlegającą jej osobę fizyczną.

3. Odpowiedzialność osoby prawnej na podstawie niniejszego artykułu nie będzie wykluczać postępowania karnego przeciw osobom fizycznym, które są sprawcami, podżegaczami lub pomocnikami w popełnianiu przestępstw wymienionych w ustępie 1.

4. Każda Strona zapewni, że osoby prawne, pociągnięte do odpowiedzialności zgodnie z artykułem, zostaną poddane skutecznym, proporcjonalnym i odstrasżającym sankcjom karnym oraz innym niż karne, w tym karom pieniężnym.

Artykuł 11 – Wcześniejsze decyzje

Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla zapewnienia możliwości uwzględnienia, w trakcie ustalania kary, ostatecznych decyzji wobec osoby fizycznej lub prawnej, podjętych u innej Strony w stosunku do przestępstw określonych zgodnie z niniejszą Konwencją.

Część 2 – Jednostka analityki finansowej (JAF) i zapobieganie

Artykuł 12 – Jednostka analityki finansowej (JAF)

1. Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla ustanowienia JAF, określonej w niniejszej Konwencji.

2. Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla zapewnienia, że jej JAF posiada dostęp, pośredni lub bezpośredni, w odpowiednim czasie, do informacji finansowych, administracyjnych oraz informacji posiadanych przez organy ścigania, niezbędnych do należytego wypełniania jej funkcji, w tym do analizy przesłanych zawiadomień o transakcjach podejrzanym.

Artykuł 13 – Środki zapobiegania praniu pieniędzy

1. Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne do ustanowienia wyczerpujących regulacji krajowych oraz nadzoru lub monitoringu mającego zapobiegać praniu pieniędzy i w należyty sposób uwzględni obowiązujące standardy międzynarodowe, w tym w szczególności zalecenia przyjęte przez Grupę Zadaniową ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF).

2. W związku z powyższym, każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, które konieczne dla:

a. żądania od osób prawnych i fizycznych, biorących udział w działaniach, co do których istnieje szczególne prawdopodobieństwo wykorzystania do celów prania pieniędzy i w takim zakresie, w jakim dotyczy to tych działań:

i. identyfikacji i weryfikacji tożsamości ich klientów oraz, kiedy to możliwe, ich rzeczywistych beneficjentów, jak również prowadzenia bieżącej oceny stosunków gospodarczych w oparciu o zasady ryzyka

ii. zgłaszania podejrzeń prania pieniędzy podlegających ochronie;

iii. podejmowania środków pomocniczych, takich jak przechowywanie danych dotyczących tożsamości klientów i transakcji, szkolenie personelu oraz ustanowienie

wewnętrznej polityki i procedur, dostosowanych, jeśli to niezbędne, do rozmiarów przedsiębiorstwa i jego profilu;

b. zakazywania, odpowiednio, osobom, o których mowa w literze a, ujawniania faktu przekazania zawiadomienia o transakcji podejrzanej lub związanych z tym informacji lub że prowadzone jest lub może być prowadzone dochodzenie w sprawie prania pieniędzy;

c. zapewnienia, że osoby, o których mowa w literze a podlegają skutecznym systemom monitoringu, a gdzie to stosowne – nadzoru, w celu zapewnienia zgodności z wymogami dotyczącymi zwalczania prania pieniędzy, gdzie to konieczne – na podstawie podatności na ryzyko.

3. W związku z powyższym, każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, które konieczne do wykrywania znaczących transgranicznych przewozów gotówki i odpowiednich instrumentów zbywalnych na okaziciela.

Artykuł 14 – Wstrzymywanie podejrzanych transakcji krajowych

Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze i inne, konieczne dla umożliwienia JAF, lub, jeżeli to stosowne, jakiegokolwiek właściwej jednostce lub organowi, w przypadku, gdy powstaje podejrzenie, że transakcja związana jest z praniem pieniędzy, podjęcia natychmiastowych działań polegających na zawieszeniu lub wstrzymaniu zgody na przeprowadzenie dokonywanej transakcji w celu przeprowadzenia analizy tej transakcji i potwierdzenia podejrzenia. Każda Strona może ograniczyć zastosowanie takiego środka do przypadków, w których zostało przedstawione zawiadomienie o transakcji podejrzanej. Maksymalny czas trwania jakiegokolwiek zawieszenia lub wstrzymania zgody na transakcję podlegać będzie odpowiednim przepisom prawa krajowego.

ROZDZIAŁ IV – Współpraca międzynarodowa

Część 1 – Zasady współpracy międzynarodowej

Artykuł 15 – Zasady ogólne i środki współpracy międzynarodowej

1. Strony będą współpracować ze sobą wzajemnie w możliwie najszerszym zakresie w celu prowadzenia czynności dochodzeniowych i postępowań, których celem jest konfiskata narzędzi i dochodów.

2. Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze lub inne, konieczne dla realizacji, na zasadach określonych w tym rozdziale, wniosków o:

a. konfiskatę określonych składników mienia, stanowiących dochody lub narzędzia, jak również konfiskatę dochodów polegającą na żądaniu zapłaty sumy pieniędzy odpowiadającej wartości tych dochodów;

b. udzielenie pomocy w prowadzeniu czynności dochodzeniowych i zastosowanie środków tymczasowych, z uwzględnieniem każdej formy konfiskaty wymienionej w literze a.

3. Pomoc w prowadzeniu czynności dochodzeniowych i zastosowanie środków tymczasowych, opisanych w ustępie 2 litera b udzielana będzie w sposób przewidziany przez prawo wewnętrzne Strony otrzymującej wniosek i zgodnie z tym prawem. Jeżeli wniosek dotyczący jednego z tych środków będzie wymieniać formalności lub procedury niezbędne zgodnie z prawem Strony występującej z wnioskiem, to nawet wówczas, gdy będą one nieznane Stronie otrzymującej wniosek, ta ostatnia będzie realizować takie wnioski w takim zakresie, w jakim podjęte działania nie są sprzeczne z fundamentalnymi zasadami jej prawa .

4. Każda Strona przyjmie środki ustawodawcze lub inne, konieczne dla zapewnienia, że wnioski napływające od innych Stron w celu identyfikacji, śledzenia, zamrażania lub zajmowania dochodów lub narzędzi, otrzymują taki sam priorytet jak te, które zostały sporządzone w ramach procedur wewnętrznych.

Część 2 – Pomoc w prowadzeniu czynności dochodzeniowych

Artykuł 16 – Obowiązek udzielania pomocy

Strony, na wniosek, będą udzielać sobie wzajemnie najszerszej możliwej pomocy w zakresie identyfikacji i wykrycia narzędzi, dochodów i innego mienia podlegającego konfiskacie. Pomoc taka obejmie wszelkie środki uzyskiwania i zabezpieczania dowodów dotyczących istnienia wyżej wymienionego mienia, miejsca jego położenia lub przemieszczania, natury, statusu prawnego lub wartości.

Artykuł 17 – Wnioski o informacje na temat rachunków bankowych

1. Każda Strona podejmie, na warunkach określonych w niniejszym artykule, środki konieczne dla ustalenia, w odpowiedzi na wniosek przesłany przez inną Stronę, czy osoba fizyczna lub prawna, przeciwko której toczy się dochodzenie karne, posiada lub kontroluje jeden lub więcej niż jeden rachunek, jakiegokolwiek rodzaju, w którymkolwiek z banków położonych na jej obszarze i w przypadku stwierdzenia tego faktu przekaże szczegóły zidentyfikowanych rachunków.

2. Zobowiązanie ustanowione w niniejszym artykule będzie stosować się jedynie do tych informacji, które znajdują się w posiadaniu banku prowadzącego rachunek.

3. Strona występująca z wnioskiem, poza wymaganiami określonymi w artykule 37, poda we wniosku:

a. uzasadnienie, z jakich względów uważa, że informacja, o którą wnioskuje, może mieć szczególne znaczenie dla celów postępowania karnego w sprawie przestępstwa;

b. uzasadnienie, na jakiej podstawie uważa, że banki na obszarze Strony, do której kierowany jest wniosek, prowadzą dany rachunek i sprecyzować, w takim zakresie, w jakim to jest możliwe, o które banki i/lub rachunki może chodzić; oraz

c. wszelkie dodatkowe informacje, które mogą ułatwić realizację wniosku.

4. Strona, do której skierowano wniosek, może uzależnić jego realizację od tych samych warunków, które stosuje w przypadku wniosków o poszukiwanie i zajęcie.

5. Każde Państwo lub Wspólnota Europejska może oświadczyć w chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, przez oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy, że niniejszy artykuł ma zastosowanie jedynie do kategorii przestępstw wymienionych w liście zawartej w załączniku do niniejszej Konwencji.

6. Strony mogą rozszerzyć niniejszy przepis na rachunki prowadzone przez instytucje finansowe inne niż banki. Takie rozszerzenie może zostać dokonane na zasadzie wzajemności.

Artykuł 18 – Wnioski o informacje na temat transakcji bankowych

1. Na wniosek drugiej Strony, Strona, do której skierowano wniosek przekaże szczegóły określonych rachunków bankowych i operacji bankowych przeprowadzonych w danym okresie na jednym lub więcej niż jednym rachunku, wymienionym we wniosku, wraz z danymi

szczegółowymi wszystkich rachunków, na które wpływają, bądź z których są przekazywane środki.

2. Zobowiązanie ustanowione w niniejszym artykule będzie stosować się jedynie do tych informacji, które znajdują się w posiadaniu banku prowadzącego rachunek

3. Strona występująca z wnioskiem, poza wymogami określonymi w artykule 37, wskaże w swoim wniosku, z jakich względów uważa, że informacja, o którą wnioskuje, może mieć znaczenie dla celów postępowania karnego w sprawie przestępstwa;

4. Strona, do której kierowany jest wniosek, może uzależnić realizację wniosku od tych samych warunków, które stosuje w przypadku wniosków o poszukiwanie i zajęcie.

5. Strony mogą rozszerzyć niniejsze postanowienie na rachunki prowadzone przez instytucje finansowe inne niż banki. Takie rozszerzenie może zostać dokonane na zasadzie wzajemności.

Artykuł 19 – Wnioski o monitorowanie transakcji bankowych

1. Każda Strona zapewni, że, na wniosek innej Strony, jest zdolna do monitorowania, przez określony czas, operacji bankowych przeprowadzonych w danym okresie na jednym lub więcej niż jednym rachunku wymienionym we wniosku, i że przekaże rezultaty przeprowadzonych czynności Stronie występującej z wnioskiem.

2. Strona występująca z wnioskiem, poza wymogami określonymi w artykule 37, wskaże w swoim wniosku z jakich względów uważa, że informacja, o którą występuje, może mieć znaczenie dla celów postępowania karnego w sprawie przestępstwa;

3. Decyzja dotycząca monitorowania będzie podejmowana w stosunku do każdego pojedynczego przypadku przez właściwe organy Strony, do której skierowano wniosek, przy należytych uwzględnieniu prawa krajowego tej Strony.

4. Praktyczne szczegóły dotyczące monitorowania zostaną uzgodnione między właściwymi organami Strony występującej z wnioskiem i Strony, do której skierowano wniosek.

5. Strony mogą rozszerzyć niniejszy przepis na rachunki prowadzone przez instytucje finansowe inne niż banki.

Artykuł 20 – Informacja z własnej inicjatywy

Bez uszczerbku dla własnych czynności dochodzeniowych lub postępowań, Strona może bez uprzedniego wniosku przekazać drugiej Stronie informacje o narzędziach i dochodach, jeżeli uzna, że ujawnienie takich informacji może pomóc Stronie, która je otrzymuje, w podjęciu lub prowadzeniu czynności dochodzeniowych lub postępowań albo może prowadzić do wystosowania przez tę Stronę wniosku na podstawie niniejszego rozdziału.

Część 3 – Środki tymczasowe

Artykuł 21 – Obowiązek podejmowania środków tymczasowych

1. Na wniosek drugiej Strony, która wszczęła postępowanie karne lub postępowanie w celu konfiskaty, Strona podejmie konieczne środki tymczasowe, takie jak zamrożenie lub zajęcie, aby zapobiec wszelkim transakcjom, przekazywaniom lub rozporządzaniu mieniem, które następnie może stać się przedmiotem wniosku o konfiskatę lub które może być wykorzystane do realizacji wniosku.

2. Strona, która otrzymała wniosek o konfiskatę zgodnie z artykułem 23, podejmie, jeśli jest takie żądanie, środki wymienione w ustępie 1 niniejszego artykułu w stosunku do każdego

mienia stanowiącego przedmiot wniosku lub które mogłyby być wykorzystane do realizacji wniosku

Artykuł 22 – Wykonywanie środków tymczasowych

1. Po wykonaniu środków tymczasowych, o które wnioskowano zgodnie z artykułem 21 ustęp 1, Strona występująca z wnioskiem udostępni z własnej inicjatywy i tak szybko jak to jest możliwe Stronie, do której został skierowany wniosek, wszystkie informacje, które mogą kwestionować te środki bądź zmieniać ich zakres. Strona występująca z wnioskiem udzieli również bezzwłocznie wszelkich informacji uzupełniających, których zażąda Strona, do której skierowano wniosek, a które są niezbędne dla wdrożenia środków tymczasowych oraz dalszych czynności.

2. Przed uchyceniem środka tymczasowego zastosowanego zgodnie z niniejszym artykułem, Strona, do której skierowano wniosek, tam gdzie to jest możliwe, umożliwi Stronie występującej z wnioskiem przedstawienie swoich argumentów za dalszym stosowaniem tego środka.

Część 4 – Konfiskata

Artykuł 23 – Obowiązek konfiskaty

1. Strona, która otrzymała od drugiej Strony wniosek o konfiskatę narzędzi lub dochodów znajdujących się na jej obszarze:

a. wykona nakaz konfiskaty wydany przez sąd Strony występującej z wnioskiem w odniesieniu do tych narzędzi lub dochodów; albo

b. wystąpi z wnioskiem do swoich właściwych organów w celu uzyskania nakazu konfiskaty i, jeśli nakaz taki zostanie wydany, wykonuje go.

2. Dla celów stosowania ustępu 1 litera b niniejszego artykułu każda Strona będzie uprawniona w razie potrzeby do wszczęcia postępowania w sprawie konfiskaty na podstawie własnego prawa.

3. Postanowienia ustępu 1 niniejszego artykułu będą mieć zastosowanie również do konfiskaty polegającej na żądaniu zapłaty sumy pieniędzy odpowiadającej wartości dochodów, jeżeli mienie, w stosunku do którego może być wykonana konfiskata, znajduje się na obszarze Strony, do której skierowano wniosek. W takich przypadkach, jeżeli przy wykonywaniu nakazu konfiskaty zgodnie z ustępem 1 nie dojdzie do uzyskania zapłaty, Strona, do której skierowano wniosek, zrealizuje żądanie przez skonfiskowanie każdego mienia dostępnego w tym celu.

4. Jeżeli wniosek o konfiskatę dotyczy konkretnego składnika mienia, Strony mogą uzgodnić, że Strona, do której skierowano wniosek, może dokonać konfiskaty w formie żądania zapłaty sumy pieniędzy odpowiadającej wartości tego mienia.

5. Strony będą współpracować w jak najszerszym zakresie na podstawie swojego prawa krajowego z tymi Stronami, które wystąpią z wnioskiem o przeprowadzenie działań równoważnych z konfiskatą prowadzących do pozbawienia mienia, które nie mają charakteru sankcji karnych, o ile działania takie będą przedmiotem nakazu organu sądowego Strony występującej z wnioskiem w związku z przestępstwem, pod warunkiem ustalenia, że mienie stanowi dochód lub inny rodzaj mienia w rozumieniu artykułu 5 niniejszej Konwencji.

Artykuł 24 – Wykonywanie konfiskaty

1. Postępowanie w sprawie uzyskiwania i wykonywania konfiskaty na podstawie artykułu 23 będzie podlegać prawu Strony, do której skierowano wniosek.

2. Strona, do której skierowano wniosek, będzie związana ustaleniami faktycznymi w takim zakresie, w jakim zostały one stwierdzone w wyroku skazującym lub decyzji sądowej Strony występującej z wnioskiem, lub w takim zakresie, w jakim wyrok skazujący lub decyzja sądowa opierają się wyraźnie na tych ustaleniach.

3. Każde Państwo lub Wspólnota Europejska może oświadczyć w chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, przez oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy, że ustęp 2 niniejszego artykułu ma zastosowanie wyłącznie z uwzględnieniem ich zasad konstytucyjnych i podstawowych założeń ich systemu prawnego.

4. Jeżeli konfiskata będzie polegać na żądaniu zapłaty sumy pieniędzy, właściwy organ Strony, do której skierowano wniosek, przeliczy tę kwotę na swoją walutę według kursu wymiany drugiej Strony obowiązującego w chwili podejmowania decyzji o wykonaniu konfiskaty.

5. W przypadku wskazanym w artykule 23 ustęp 1 litera a, wyłącznie Strona występująca z wnioskiem będzie mieć prawo podejmowania decyzji w kwestii wystąpienia z wnioskiem o zmianę nakazu konfiskaty.

Artykuł 25 – Mienie skonfiskowane

1. Strona dokonująca konfiskaty mienia na podstawie artykułów 23 i 24 niniejszej Konwencji będzie rozporządzać tym mieniem zgodnie ze swoim prawem krajowym i procedurami administracyjnymi.

2. Działając na wniosek złożony przez inną Stronę zgodnie z artykułami 23 i 24 niniejszej Konwencji, Strony potraktują priorytetowo – w zakresie w jakim pozwala na to prawo krajowe oraz jeżeli jest to przedmiotem wniosku – zwrot skonfiskowanego mienia Stronie występującej z wnioskiem, aby mogła ona wypłacić odszkodowanie ofiarom przestępstwa lub zwrócić mienie prawowitym właścicielom.

3. Działając na wniosek złożony przez inną Stronę zgodnie z artykułami 23 i 24 niniejszej Konwencji, Strona może potraktować w sposób specjalny zawarcie porozumień lub uzgodnień o podziale przedmiotowego mienia z innymi Stronami, na podstawie indywidualnych ustaleń, zgodnie ze swoim prawem krajowym lub procedurami administracyjnymi.

Artykuł 26 – Prawo wykonywania konfiskaty i maksymalna wartość konfiskaty

1. Wniosek o konfiskatę sporządzony na podstawie artykułów 23 i 24 nie narusza prawa Strony występującej z wnioskiem do wykonania nakazu konfiskaty we własnym zakresie.

2. Postanowienia Konwencji nie będą interpretowane jako zezwalające na dokonanie konfiskaty mienia o całkowitej wartości przekraczającej kwotę określoną w nakazie konfiskaty. Jeżeli Strona stwierdzi, że mogłoby to nastąpić, zainteresowane Strony podejmą konsultacje, aby uniknąć takiego skutku.

Artykuł 27 – Pozbawienie wolności z powodu odmowy zapłaty

Strona, do której skierowano wniosek, nie będzie mogła podjąć decyzji o pozbawieniu wolności z powodu odmowy zapłaty, jak również zastosować innego środka ograniczającego wolność osoby wskutek wniosku złożonego na podstawie artykułu 23, jeżeli Strona występująca z wnioskiem zastrzegła to we wniosku.

Część 5 – Odmowa i odroczenie wykonania czynności w ramach współpracy

Artykuł 28 – Przyczyny odmowy

1. Można odmówić współpracy na podstawie niniejszego rozdziału, jeżeli:

a. żądana czynność byłaby sprzeczna z podstawowymi zasadami systemu prawnego Strony, do której skierowano wniosek; lub

b. realizacja wniosku mogłaby naruszyć suwerenność, bezpieczeństwo, porządek publiczny lub inne istotne interesy Strony, do której skierowano wniosek; lub

c. w opinii Strony, do której skierowano wniosek, znaczenie sprawy, której wniosek dotyczy, nie uzasadnia podjęcia żądanej czynności; lub

d. przestępstwo, którego dotyczy wniosek, jest przestępstwem skarbowym, z wyjątkiem finansowania terroryzmu;

e. przestępstwo, którego dotyczy wniosek, jest przestępstwem politycznym, z wyjątkiem finansowania terroryzmu; lub

f. Strona, do której skierowano wniosek, uważa, że wykonanie żądanej czynności byłoby sprzeczne z zasadą *ne bis in idem*; lub

g. przestępstwo, którego dotyczy wniosek, nie stanowiłoby przestępstwa według prawa Strony, do której skierowano wniosek, gdyby zostało popełnione w obszarze jej jurysdykcji. Jednakże ta przyczyna odmowy ma zastosowanie do współpracy przewidzianej w części 2 tylko w takim zakresie, w jakim żądana pomoc wymaga stosowania środków przymusu. Jeżeli do celów współpracy na podstawie niniejszego rozdziału wymagane jest obopólne uznanie danego czynu za przestępstwo, wymóg ten uznaje się za spełniony bez względu na fakt, czy obydwie Strony klasyfikują przestępstwo w tej samej kategorii przestępstw lub określają przestępstwo przy użyciu tego samego terminu, o ile obydwie Strony uznają za przestępstwo postępowanie leżące u podstaw naruszenia prawa.

2. Można również odmówić współpracy przewidzianej w części 2 w zakresie, w jakim żądana pomoc wymaga stosowania środków przymusu, oraz współpracy przewidzianej w części 3 niniejszego rozdziału, jeżeli w podobnej sprawie krajowej żądane środki nie mogłyby być podjęte na podstawie prawa krajowego Strony, do której skierowano wniosek, w celach dochodzeniowych lub prowadzenia postępowań.

3. Jeżeli prawo Strony, do której skierowano wniosek, tego wymaga, można również odmówić współpracy przewidzianej w części 2 w zakresie, w jakim żądana pomoc pociąga za sobą stosowanie środków przymusu oraz w części 3 niniejszego rozdziału, jeżeli żądane środki lub inne środki mające podobny skutek nie byłyby dozwolone przez prawo Strony występującej z wnioskiem lub, w odniesieniu do właściwych organów Strony występującej z wnioskiem, jeżeli wniosek nie został zatwierdzony przez sędziego lub inny organ sądowy, w tym również prokuratorów, jeżeli każdy z tych organów jest właściwy w sprawach o przestępstwa.

4. Można również odmówić współpracy przewidzianej w części 4 niniejszego rozdziału, jeżeli:

a. prawo Strony, do której skierowano wniosek, nie przewiduje konfiskaty w odniesieniu do rodzaju przestępstw, których dotyczy wniosek; lub

b. bez uszczerbku dla obowiązku wynikającego z artykułu 23 ustęp 3, wykonywanie współpracy byłoby sprzeczne z zasadami prawa krajowego Strony, do której skierowano wniosek, dotyczącymi granic konfiskaty z uwagi na stosunek między przestępstwem a:

i. korzyścią ekonomiczną, która może być uznana za dochody pochodzące z przestępstwa; lub

ii. mieniem, które może być uznane za narzędzia popełnienia tego przestępstwa; lub

c. według prawa Strony, do której skierowano wniosek, konfiskata nie może być już zarządzona lub wykonana z powodu przedawnienia; lub

d. bez uszczerbku dla artykułu 23 ustęp 5, wniosek nie odnosi się do uprzedniego wyroku skazującego lub decyzji sądowej lub zawartego w takiej decyzji ustalenia, że zostało popełnione przestępstwo lub kilka przestępstw, na podstawie których konfiskata została nakazana lub jest żądana; lub

e. konfiskata nie jest wykonalna na obszarze Strony występującej z wnioskiem lub podlega jeszcze zaskarżeniu w drodze zwykłych środków odwoławczych; lub

f. wniosek dotyczy nakazu konfiskaty wydanego zaocznie, a według opinii Strony, do której skierowano wniosek, w postępowaniu prowadzonym przez Stronę występującą z wnioskiem, które poprzedziło wydanie takiej decyzji, nie zostało zapewnione minimum praw do obrony, uznanych za przysługujące każdej osobie oskarżonej w sprawie karnej.

5. W rozumieniu ustępu 4 litera *f* niniejszego artykułu, decyzji nie uważa się za wydaną zaocznie, jeżeli:

a. została ona potwierdzona lub ogłoszona po wniesieniu środka zaskarżenia przez osobę zainteresowaną; lub

b. została wydana na skutek odwołania, z zastrzeżeniem, że odwołanie zostało złożone przez osobę zainteresowaną.

6. Przy ocenie dla celów ustępu 4 litera *f* niniejszego artykułu, czy zostało zapewnione minimum prawa do obrony, Strona, do której skierowano wniosek, weźmie pod uwagę okoliczność, czy osoba zainteresowana rozmyślnie uchylała się od wymiaru sprawiedliwości lub mając możliwość złożenia środka odwoławczego przeciwko decyzji wydanej zaocznie, postanowiła tego nie czynić. To samo stosuje się, jeżeli osoba zainteresowana, mimo prawidłowego doręczenia wezwania do stawienia się, nie stawiała się ani nie wniosła o odroczenie.

7. Strona nie będzie powoływać się na tajemnicę bankową jako przyczynę odmowy współpracy przewidzianej w niniejszym rozdziale. Jeżeli jej prawo krajowe tego wymaga, Strona może żądać, aby wniosek o współpracę, który wiązałby się z uchyceniem tajemnicy bankowej, był zatwierdzony przez sędziego lub inny organ sądowy, w tym prokuratorów, jeżeli każdy z tych organów jest właściwy w sprawach o przestępstwa.

8. Bez uszczerbku dla przyczyny odmowy przewidzianej w ustępie 1 litera *a* niniejszego artykułu:

a. fakt, że osoba, przeciwko której prowadzone są czynności dochodzeniowe lub został wydany nakaz konfiskaty przez organy Strony występującej z wnioskiem, jest osobą prawną, nie będzie podnoszony przez Stronę, do której skierowano wniosek, jako przeszkoda dla wykonywania współpracy na podstawie niniejszego rozdziału;

b. fakt, że osoba fizyczna, przeciwko której został wydany nakaz konfiskaty dochodów, zmarła po wydaniu tego nakazu, lub fakt, że osoba prawna została rozwiązana po wydaniu przeciwko niej nakazu konfiskaty dochodów, nie będzie podnoszony jako przeszkoda udzielenia pomocy zgodnie z artykułem 23 ustęp 1 litera *a*.

c. fakt, że osoba, przeciwko której toczy się postępowanie lub został wydany nakaz konfiskaty przez organy Strony występującej z wnioskiem, została wymieniona we wniosku jako sprawca zarówno przedmiotowego przestępstwa, jak i przestępstwa prania pieniędzy, zgodnie z artykułem 9 ustęp 2 litera *b* niniejszej Konwencji, nie będzie podnoszona przez Stronę wezwaną jako przeszkoda dla wykonywania współpracy na podstawie niniejszego rozdziału.

Artykuł 29 – Odroczenie

Strona, do której skierowano wniosek, może odroczyć wykonanie wnioskowanej czynności, jeżeli czynność taka mogłaby przeszkodzić w prowadzeniu czynności dochodzeniowych lub postępowań przez jej organy.

Artykuł 30 - Częściowe lub warunkowe uwzględnienie wniosku

Przed odmową lub odroczeniem wykonania czynności w ramach współpracy przewidzianej w niniejszym rozdziale Strona, do której skierowano wniosek, rozważy, tam gdzie jest to wskazane, po skonsultowaniu się ze Stroną występującą z wnioskiem, czy może uwzględnić wniosek częściowo lub pod takimi warunkami, jakie uzna za konieczne.

Część 6 - Doręczanie i ochrona praw osób trzecich

Artykuł 31 - Doręczanie dokumentów

1. Strony udzielą sobie wzajemnie możliwie najszerszej pomocy w doręczaniu dokumentów sądowych osobom, których dotyczą środki tymczasowe i konfiskata.

2. Niniejszy artykuł nie stanowi przeszkody dla:

a. możliwości przesyłania dokumentów sądowych drogą pocztową bezpośrednio do osób przebywających za granicą;

b. możliwości powodowania doręczenia dokumentów sądowych przez urzędników sądowych, funkcjonariuszy lub inne właściwe organy Strony, od której dokument pochodzi, bezpośrednio przez organy konsularne tej Strony lub przez urzędników sądowych, funkcjonariuszy lub inne właściwe organy Strony, do której dokument jest skierowany,

chyba że Strona, do której dokument jest skierowany, złoży odmienne oświadczenie w tym przedmiocie Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy przy podpisywaniu lub składaniu dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

3. Doręczając dokumenty sądowe osobom przebywającym za granicą, których dotyczą środki tymczasowe lub nakaz konfiskaty wydany w Stronie przesyłającej, Strona ta wskaże środki odwoławcze przysługujące takim osobom na podstawie jej prawa.

Artykuł 32 - Uznawanie decyzji zagranicznych

1. Przy realizacji wniosku o współpracę na podstawie części 3 i 4 Strona, do której skierowano wniosek, uzna każdą decyzję podjętą przez władze sądowe Strony występującej z wnioskiem dotyczącą praw dochodzonych przez osoby trzecie.

2. Można odmówić uznania, jeżeli:

a. osoby trzecie nie miały dostatecznej możliwości dowiedzenia swoich praw; lub

b. decyzja jest sprzeczna z wcześniejszą decyzją podjętą w Stronie, do której skierowano wniosek, w tej samej sprawie; lub

c. jest ona sprzeczna z porządkiem publicznym Strony, do której skierowano wniosek; lub

d. decyzja została podjęta wbrew przepisom o wyłącznej jurysdykcji przewidzianej przez prawo Strony, do której skierowano wniosek.

Cześć 7 - Przepisy proceduralne i inne przepisy ogólne

Artykuł 33 - Organ centralny

1. Strony wyznaczają organ centralny, a w miarę potrzeby organy, odpowiedzialne za przesyłanie wniosków i udzielanie odpowiedzi na wnioski składane na podstawie niniejszego rozdziału, realizację takich wniosków lub przekazywanie ich właściwym organom do realizacji.

2. W chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, każda Strona powiadomi Sekretarza Generalnego Rady Europy o nazwach i adresach organów wyznaczonych zgodnie z ustępem 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 34 - Bezpośrednie porozumiewanie się

1. Organy centralne będą porozumiewać się ze sobą bezpośrednio.

2. W nagłym przypadku wnioski lub zawiadomienia przewidziane w niniejszym rozdziale mogą być przesyłane bezpośrednio przez organy sądowe, w tym prokuratorów Strony występującej z wnioskiem do takich samych organów Strony, do której skierowano wniosek. W takich przypadkach kopia będzie jednocześnie przesyłana do organu centralnego Strony, do której skierowano wniosek, za pośrednictwem organu centralnego Strony występującej z wnioskiem.

3. Wniosek lub zawiadomienie przewidziane w ustępach 1 i 2 niniejszego artykułu mogą być przesyłane za pośrednictwem Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej (Interpol).

4. Jeżeli wniosek został złożony zgodnie z ustępem 2 niniejszego artykułu, a organ nie jest właściwy do jego realizacji, organ ten przekaże wniosek właściwemu organowi krajowemu i poinformuje o tym bezpośrednio Stronę występującą z wnioskiem.

5. Wnioski lub zawiadomienia, przewidziane w części 2 niniejszego rozdziału, niewymagające stosowania środków przymusu, mogą być bezpośrednio przekazywane przez właściwe organy Strony występującej z wnioskiem właściwym organom Strony, do której kierowany jest wniosek.

6. Projekty wniosków lub zawiadomień przewidziane w niniejszym rozdziale mogą być przesyłane bezpośrednio przez organy sądowe Strony występującej z wnioskiem do takich samych organów Strony, do której kierowany jest wniosek, przed formalnym wnioskiem, w celu upewnienia się, iż zostanie on po otrzymaniu sprawnie zrealizowany i że zawiera wystarczające informacje i załączoną dokumentację, tak aby spełniał wymagania ustawodawstwa Strony do której jest kierowany wniosek.

Artykuł 35 - Forma wniosku i języki

1. Wszystkie wnioski przewidziane w niniejszym rozdziale będą składane na piśmie. Mogą być one przekazywane w wersji elektronicznej lub poprzez zastosowanie wszelkich innych środków przekazu danych, pod warunkiem, iż Strona występująca z wnioskiem jest przygotowana do dostarczenia, w każdej chwili, na żądanie, pisemnej wersji tego typu przekazu wraz z oryginałem. Jednakże każda Strona może w każdej chwili, przez oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy, wskazać warunki, na których jest gotowa przyjąć i wykonać wnioski otrzymane drogą elektroniczną lub inną drogą przekazywania danych.

2. Z zastrzeżeniem przepisów ustępu 3 niniejszego artykułu, nie będzie wymagane tłumaczenie wniosków i załączonych dokumentów.

3. W chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, każde Państwo lub Wspólnota Europejska może złożyć Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy oświadczenie, że zastrzega sobie prawo żądania, aby do wniosków do niej kierowanych i załączonych dokumentów były dołączane tłumaczenia na jego język lub na jeden z oficjalnych języków Rady Europy lub na ten z nich, który wskaże. Może ona również, przy tej okazji, złożyć oświadczenie o gotowości przyjmowania tłumaczeń na inny język przez nią wskazany. Inne Strony mogą stosować zasadę wzajemności.

Artykuł 36 - Legalizacja

Dokumenty przekazywane przy stosowaniu postanowień niniejszego rozdziału będą zwolnione z wszelkich formalności legalizacyjnych.

Artykuł 37 - Treść wniosku

1. Wniosek o współpracę przewidziany w niniejszym rozdziale będzie określać:

a. organ występujący z wnioskiem i organ prowadzący czynności dochodzeniowe lub postępowanie;

b. przedmiot i przyczynę wniosku;

c. sprawy, łącznie z istotnymi faktami (takimi jak data, miejsce i okoliczności przestępstwa), których dotyczą czynności dochodzeniowe lub postępowanie, z wyjątkiem wniosku o doręczenie;

d. jeżeli współpraca wymaga stosowania środków przymusu:

i. tekst przepisów ustawowych lub - jeżeli to nie jest możliwe - informacje o odpowiednich przepisach prawnych mających zastosowanie; i

ii. wskazanie, że żądane środki lub inne środki o podobnych skutkach mogłyby być podjęte na obszarze Strony występującej z wnioskiem na podstawie jej prawa;

e. kiedy jest to konieczne i w zakresie, w jakim jest to możliwe:

i. dane dotyczące osoby lub osób zainteresowanych, łącznie z nazwiskiem, datą i miejscem urodzenia, obywatelstwem i miejscem pobytu, a w wypadku osoby prawnej - jej siedzibą; i

ii. mienie, w stosunku do którego współpraca jest żądana, jego położenie, jego powiązanie z osobą lub osobami zainteresowanymi, jakiegokolwiek powiązanie tego mienia z przestępstwem, jak również wszelkie dostępne informacje o innych osobach, prawach do tego mienia; i

f. szczególną procedurę, której zastosowania życzy sobie Strona występująca z wnioskiem.

2. Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego na podstawie części 3 w odniesieniu do zajęcia mienia, na podstawie którego może być realizowany nakaz konfiskaty polegający na żądaniu zapłaty sumy pieniędzy, będzie również wymieniać maksymalną kwotę, której pokrycia żąda się z tego mienia.

3. Poza danymi wymienionymi w ustępie 1 wniosek na podstawie części 4 będzie zawierać:

a. w przypadku artykułu 23 ustęp 1 litera a:

- i. uwierzytelnioną kopię nakazu konfiskaty wydanego przez sąd Strony występującej z wnioskiem oraz wyjaśnienie, na jakiej podstawie nakaz został wydany, jeżeli nie wynika to z samego nakazu;
- ii. poświadczenie wydane przez właściwy organ Strony występującej z wnioskiem, że nakaz konfiskaty jest wykonalny i nie podlega zaskarżeniu w drodze zwykłych środków odwoławczych;
- iii. informacje, w jakim zakresie żąda się wykonania nakazu; oraz
- iv. informacje o konieczności podjęcia środków tymczasowych;

b. w przypadku przewidzianym w artykule 23 ustęp 1 litera b, opis faktów, na które powołuje się Strona występująca z wnioskiem, dostateczny dla umożliwienia Stronie, do której skierowano wniosek uzyskania nakazu na podstawie jej prawa krajowego;

c. jeżeli osoby trzecie miały możliwość dochodzenia praw, dokumenty potwierdzające taką możliwość.

Artykuł 38 - Wnioski wadliwe

1. Jeżeli wniosek nie jest zgodny z postanowieniami niniejszego rozdziału lub dostarczone informacje nie są wystarczające do jego realizacji przez Stronę, do której skierowano wniosek, Strona ta może zwrócić się do Strony występującej z wnioskiem o jego poprawienie lub uzupełnienie o dodatkowe informacje.

2. Strona, do której skierowano wniosek, może wyznaczyć termin dostarczenia takich poprawek lub informacji.

3. Do czasu otrzymania żądanych poprawek lub informacji dotyczących wniosku sporządzonego na podstawie części 4 niniejszego rozdziału, Strona, do której skierowano wniosek może podjąć każdy ze środków, o których mowa w części 2 lub 3 niniejszego rozdziału.

Artykuł 39 - Wieleść wniosków

1. Jeżeli Strona, do której skierowano wniosek otrzyma więcej niż jeden wniosek na podstawie części 3 lub 4 niniejszego rozdziału w stosunku do tej samej osoby lub mienia, wieleść wniosków nie powstrzyma tej Strony od realizacji wniosków wymagających podjęcia środków tymczasowych.

2. W razie wieleści wniosków na podstawie części 4 niniejszego rozdziału Strona, do której skierowano wniosek rozważy podjęcie konsultacji ze Stronami występującymi z wnioskami.

Artykuł 40 - Obowiązek uzasadnienia

Strona, do której skierowano wniosek uzasadni każdą decyzję o odmowie, odroczeniu lub uzależnieniu od spełnienia warunków współpracy na podstawie niniejszego rozdziału.

Artykuł 41 - Informacja

1. Strona, do której skierowano wniosek poinformuje niezwłocznie Stronę występującą z wnioskiem o:

- a. czynności podjętej na wniosek na podstawie niniejszego rozdziału;
- b. ostatecznym wyniku czynności dokonanej na podstawie wniosku;

c. decyzji o odmowie, odroczeniu lub uzależnieniu od spełnienia warunków, wykonania w całości lub w części jakiegokolwiek współpracy na podstawie niniejszego rozdziału;

d. okolicznościach uniemożliwiających przeprowadzenie żądanej czynności lub mogących spowodować poważne opóźnienia w jej wykonaniu; oraz

e. w przypadku podjęcia środków tymczasowych na skutek wniosku na podstawie części 2 lub 3 niniejszego rozdziału – o takich postanowieniach swojego prawa krajowego, które mogłyby automatycznie prowadzić do uchylecia środków tymczasowych.

2. Strona występująca z wnioskiem niezwłocznie poinformuje Stronę, do której skierowano wniosek o:

a. jakiegokolwiek zmianie, decyzji lub każdej innej okoliczności, z powodu których nakaz konfiskaty przestaje być w całości lub w części wykonalny; oraz

b. wszelkich zmianach faktycznych lub prawnych, z powodu których czynność podjęta na podstawie niniejszego rozdziału nie jest już uzasadniona.

3. Jeżeli Strona, na podstawie tego samego nakazu konfiskaty, żąda konfiskaty w więcej niż jednej Stronie, poinformuje o tym żądaniu wszystkie Strony, których dotyczy wykonanie tego nakazu.

Artykuł 42 - Ograniczenie wykorzystywania

1. Strona, do której skierowano wniosek może uzależnić wykonanie wniosku od warunku, że informacja lub dowód dostarczone przez nią nie zostaną, bez jej uprzedniej zgody, wykorzystane lub przekazane przez organy Strony występującej z wnioskiem na potrzeby czynności dochodzeniowych lub postępowań innych niż wymienione we wniosku.

2. Każde Państwo lub Wspólnota Europejska może oświadczyć w chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, przez oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy, że bez jej uprzedniej zgody informacja lub dowód dostarczone przez nią na podstawie niniejszego rozdziału nie mogą być wykorzystane lub przekazane przez organy Strony występującej z wnioskiem na potrzeby czynności dochodzeniowych lub postępowań innych niż wymienione we wniosku.

Artykuł 43 - Poufność

1. Strona występująca z wnioskiem może żądać, aby Strona, do której skierowano wniosek, zachowała poufność faktów oraz treści wniosku, z wyjątkiem zakresu koniecznego dla wykonania wniosku. Jeżeli Strona, do której skierowano wniosek, nie może spełnić wymogu poufności, informuje o tym niezwłocznie Stronę występującą z wnioskiem.

2. Jeżeli nie jest to sprzeczne z podstawowymi zasadami jej prawa krajowego i jeżeli tego żądano, Strona występująca z wnioskiem zachowa poufność każdego dowodu i informacji dostarczonych przez Stronę, do której skierowano wniosek, z wyjątkiem zakresu w jakim ich ujawnienie jest konieczne dla prowadzenia czynności dochodzeniowych lub postępowań wymienionych we wniosku.

3. Z zastrzeżeniem postanowień jej prawa krajowego, Strona, która otrzymała informację przekazaną z własnej inicjatywy na podstawie artykułu 20, zastosuje się do wymogu poufności zgodnie z żądaniem Strony udzielającej informacji. Jeżeli druga Strona nie będzie mogła spełnić tego wymogu, poinformuje o tym niezwłocznie Stronę przekazującą informację.

Artykuł 44 - Koszty

Koszty zwyczajne związane z wykonaniem wniosku będzie ponosić Strona, do której skierowano wniosek. Jeżeli dla wykonania wniosku konieczne są znaczne lub nadzwyczajne koszty, Strony będą konsultować się w celu uzgodnienia warunków, na jakich wniosek zostanie wykonany i w jaki sposób koszty będą ponoszone.

Artykuł 45 - Odszkodowanie

1. W razie wniesienia przez osobę powództwa w sprawie odpowiedzialności za szkody wynikłe wskutek działania lub zaniechania związanego ze współpracą na podstawie niniejszego rozdziału, Strony zainteresowane wezmą pod uwagę, o ile zachodzi taka potrzeba, możliwość skonsultowania się ze sobą w celu określenia sposobu ewentualnego rozłożenia między nimi kwoty należnego odszkodowania.

2. Strona, przeciwko której wniesiono powództwo o odszkodowanie, podejmie starania, aby niezwłocznie poinformować o tym drugą Stronę, jeżeli Strona ta może być zainteresowana w rozstrzygnięciu sprawy.

ROZDZIAŁ V – Współpraca pomiędzy JAF

Artykuł 46 – Współpraca pomiędzy JAF

1. Strony zapewnią, iż JAF zdefiniowane w niniejszej Konwencji, współpracują na rzecz zwalczania prania pieniędzy, gromadzą i analizują lub, jeśli jest to wskazane, przeprowadzają we własnym zakresie działania dochodzeniowe dotyczące istotnych informacji na temat wszelkich okoliczności, które mogą wskazywać na pranie pieniędzy, zgodnie z ich krajowymi uprawnieniami.

2. Dla celów wynikających z ustępu 1, każda Strona zapewni, iż JAF wymieniają między sobą, z własnej inicjatywy lub na wniosek, zgodnie z niniejszą Konwencją lub z istniejącymi lub przyszłymi protokołami ustaleń zgodnymi z niniejszą Konwencją, wszelkie dostępne informacje, które mogą być istotne dla przetwarzania lub analizy informacji lub, jeśli jest to wskazane, do prowadzenia czynności dochodzeniowych przez JAF odnoszących się do transakcji finansowych powiązanych z praniem pieniędzy jak również związanych z tym osób prawnych lub fizycznych.

3. Każda Strona zapewni, iż na wykonywanie zadań JAF, przewidzianych w niniejszym artykule nie będzie miał wpływu ich status wewnętrzny, niezależnie od tego czy są one organami administracyjnymi, organami ścigania czy sądowymi.

4. Do każdego wniosku, sporządzonego na podstawie niniejszego artykułu będzie załączane krótkie zestawienie istotnych faktów znanych JAF występującej z wnioskiem. JAF określa we wniosku w jaki sposób będą wykorzystane żądane informacje.

5. Jeżeli wniosek został wystosowany zgodnie z niniejszym artykułem, JAF, do której skierowano wniosek, dostarczy wszelkich istotnych informacji, włączając w to dostępne informacje finansowe i dane organów ścigania, żądane we wniosku, bez potrzeby wystosowania formalnego wniosku na podstawie stosowanych konwencji lub umów pomiędzy Stronami.

6. JAF może odmówić ujawnienia informacji, które mogłyby negatywnie wpłynąć na prowadzone w Stronie, do której skierowano wniosek, dochodzenie karne lub, w wyjątkowych okolicznościach, gdy ujawnianie informacji byłoby wyraźnie sprzeczne z uzasadnionym interesem osoby fizycznej lub prawnej lub zainteresowanej Strony, lub nie byłoby w zgodzie z podstawowymi zasadami prawa krajowego Strony, do której skierowano wniosek. Każda tego typu odmowa będzie odpowiednio wytłumaczona JAF wnioskującej o informacje.

7. Informacje lub dokumenty uzyskane na podstawie niniejszego artykułu będą wykorzystane jedynie do celów opisanych w ustępie 1. Informacje dostarczone przez zagraniczny odpowiednik JAF nie będą udostępniane osobom trzecim, jak również nie będą wykorzystywane przez JAF otrzymującą dla celów innych niż analiza, bez wcześniejszej zgody JAF dostarczającej.

8. W trakcie przekazywania informacji lub dokumentów zgodnie z niniejszym artykułem, JAF przekazująca może nakładać ograniczenia i warunki dotyczące wykorzystania informacji do celów innych niż te określone w ustępie 7. JAF otrzymująca stosuje się do wszelkich takich ograniczeń i warunków.

9. Jeśli Strona zamierza wykorzystać przekazane informacje lub dokumenty w dochodzeniach karnych lub jako podstawę do oskarżenia, zgodnie z celami opisanymi w ustępie 7, JAF przekazująca informacje nie może odmówić zgody na tego typu wykorzystanie, chyba że odmowa będzie opierała się na ograniczeniach zgodnych z prawem krajowym lub warunkach odnoszących się do ustępu 6. Każda odmowa przyznania zgody będzie odpowiednio wytłumaczona.

10. JAF podejmą wszelkie niezbędne środki, w tym środki bezpieczeństwa, w celu zapewnienia, iż informacje dostarczone na podstawie niniejszego artykułu nie są dostępne dla jakiegokolwiek innych organów, agencji lub departamentów.

11. Dostarczone informacje będą chronione zgodnie z Konwencją Rady Europy z dnia 28 stycznia 1981 roku o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych (ETS Nr 108), jak również z uwzględnieniem zalecenia nr R(87)15 z dnia 15 września 1987 roku Komitetu Ministrów Rady Europy regulującego użycie danych osobowych w sektorze policyjnym, przez zastosowanie co najmniej takich samych zasad poufności i ochrony danych osobowych jak te, które stosuje się zgodnie z ustawodawstwem krajowym stosowanym względem JAF występującej z wnioskiem.

12. Przekazująca JAF może wystosować uzasadnione zapytanie dotyczące wykorzystania dostarczonych informacji, a otrzymująca JAF, w przypadku gdy jest to konieczne, dostarczy tego typu informacje.

13. Strony wskażą jednostkę, będącą JAF w rozumieniu niniejszego artykułu.

Artykuł 47 – Współpraca międzynarodowa na rzecz odraczenia podejrzanych transakcji

1. Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze lub inne, konieczne dla zezwolenia na podjęcie natychmiastowych działań przez JAF, na wniosek JAF zagranicznej, w celu zawieszenia lub wstrzymania zgody na wykonanie zamierzonej transakcji na taki sam okres i w zależności od tych samych warunków jakie są stosowane w jej prawie krajowym odnoszącym się do wstrzymywania transakcji.

2. Działanie, o którym mowa w ustępie 1, będzie podjęte w przypadku gdy JAF, do której skierowano wniosek uzna, na podstawie uzasadnienia dostarczonego przez JAF występującą z wnioskiem, że:

a. transakcja jest powiązana z praniem pieniędzy; i

b. transakcja byłaby zawieszona lub zgoda na przeprowadzenie transakcji byłaby wstrzymana, gdyby transakcja była przedmiotem krajowego zawiadomienia o transakcji podejrzanej.

ROZDZIAŁ VI – Mechanizm kontrolny i rozstrzyganie sporów

Artykuł 48 – Mechanizm kontrolny i rozstrzyganie sporów

1. Konferencja Stron Konwencji (KSK) będzie odpowiedzialna za wdrażanie Konwencji. KSK:
 - a. będzie monitorować odpowiednie wdrażanie Konwencji przez Strony;
 - b. na żądanie Strony będzie wyrażać opinię dotyczącą jakiegokolwiek zagadnienia związanego z interpretacją i stosowaniem Konwencji.
2. KSK będzie wywiązywać się ze swoich obowiązków zgodnie z powyższym ustępem 1 litera a poprzez wykorzystanie wszelkich dostępnych publikacji Komitetu Specjalnego Ekspertów Rady Europy ds. Oceny Środków Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (Moneyval) (dla państw podlegających Moneyval), jak również wszelkich dostępnych publikacji FATF (dla państw należących do FATF), wraz z załączonymi kwestionariuszami z okresowej samooceny, jeśli jest to wskazane. Procedura monitorowania będzie skupiała się na obszarach objętych niniejszą Konwencją wyłącznie w odniesieniu do tych obszarów, które nie są objęte innymi istotnymi standardami międzynarodowymi, względem których prowadzona jest wspólna ocena FATF i Moneyval.
3. W przypadku gdy KSK uzna, iż wymaga dalszych informacji w celu wywiązania się ze swoich obowiązków, podejmie ona współpracę ze Stroną zainteresowaną, korzystając, jeśli jest to wymagane przez KSK, z procedur i mechanizmów Moneyval. Zainteresowana Strona przekaże następnie swój raport do KSK. Na podstawie tego raportu KSK zdecyduje czy należy przeprowadzić bardziej dogłębną ocenę pozycji Strony zainteresowanej. Może to wiązać się, choć niekoniecznie, z wizytą grupy ewaluacyjnej.
4. W przypadku sporu pomiędzy Stronami dotyczącego interpretacji lub stosowania Konwencji, Strony będą starały się rozstrzygnąć spór drogą negocjacji lub poprzez inne środki polubowne wybrane przez Strony, włączając w to wniesienie sporu do KSK, do trybunału arbitrażowego, którego decyzja jest wiążąca względem Stron lub do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, za zgodą zainteresowanych Stron.
5. KSK przyjmie własne zasady dotyczące procedury.
6. Sekretarz Generalny Rady Europy zwoła KSK nie później niż po upływie jednego roku od wejścia niniejszej Konwencji w życie. Od chwili zwołania będą się odbywały regularne posiedzenia KSK zgodnie z zasadami procedury przyjętej przez KSK.

ROZDZIAŁ VII - PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 49 - Podpisanie i wejście w życie

1. Niniejsza Konwencja będzie otwarta do podpisu dla Państw Członkowskich Rady Europy, Wspólnoty Europejskiej i Państw niebędących członkami, które brały udział w jej opracowaniu. Państwa te lub Wspólnota Europejska mogą wyrazić swoją zgodę na związanie się przez:
 - a. podpisanie bez zastrzeżenia ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia; lub
 - b. podpisanie z zastrzeżeniem ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia, po którym następuje ratyfikacja, przyjęcie lub zatwierdzenie.
2. Dokument ratyfikacyjny, przyjęcia lub zatwierdzenia składa się Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.
3. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od daty, w której sześciu Sygnatariuszy, z których co najmniej czterech jest Państwami Członkowskimi Rady Europy, wyraziło swoją zgodę na związanie się Konwencją zgodnie z postanowieniami ustępu 1.

4. W odniesieniu do każdego Sygnatariusza, który później wyrazi zgodę na związanie się nią, niniejsza Konwencja wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od daty wyrażenia jego zgody na związanie się Konwencją zgodnie z postanowieniami ustępu 1.

5. Żadna Strona Konwencji z 1990 roku nie może ratyfikować, przyjąć lub zatwierdzić niniejszej Konwencji bez wcześniejszego uznania się za związaną przynajmniej przepisami odpowiadającymi przepisom Konwencji z 1990 roku, które są dla niej wiążące.

6. Począwszy od wejścia Konwencji w życie, Strony Konwencji, będące jednocześnie Stronami Konwencji z 1990 roku:

a. zastosują przepisy niniejszej Konwencji w ich wzajemnych stosunkach;

b. będą kontynuowały stosowanie przepisów Konwencji z 1990 roku w swoich stosunkach z innymi Stronami wspomnianej Konwencji nie będącymi Stronami niniejszej Konwencji.

Artykuł 50 - Przystąpienie do konwencji

1. Po wejściu w życie niniejszej Konwencji, Komitet Ministrów Rady Europy, po skonsultowaniu się ze Stronami Konwencji, decyzją podjętą większością głosów przewidzianą w artykule 20.d Statutu Rady Europy, przy jednomyślności przedstawicieli Stron uprawnionych do zasiadania w Komitecie, może zaprosić każde Państwo niebędące członkiem Rady i nieuczestniczące w opracowaniu Konwencji, do przystąpienia do niej.

2. W stosunku do każdego Państwa przystępującego, niniejsza Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od daty złożenia dokumentu przystąpienia Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

Artykuł 51 - Terytorialny zakres stosowania

1. Każde Państwo lub Wspólnota Europejska może w chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, wskazać obszar lub obszary, do których niniejsza Konwencja będzie zastosowanie.

2. Każda Strona może później, przez oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy, rozszerzyć stosowanie niniejszej Konwencji na każdy inny obszar wymieniony w tym oświadczeniu. W stosunku do tego obszaru Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od daty otrzymania takiego oświadczenia przez Sekretarza Generalnego.

3. Oświadczenie złożone na podstawie obu poprzedzających ustępów może być wycofane, w odniesieniu do każdego obszaru wymienionego w tym oświadczeniu, w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego. Wycofanie zacznie obowiązywać pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od daty otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 52 – Stosunek do innych konwencji i porozumień

1. Niniejsza Konwencja nie narusza praw i zobowiązań Stron wynikających z wielostronnych umów międzynarodowych dotyczących zagadnień szczegółowych.

2. Strony niniejszej Konwencji mogą między sobą zawierać porozumienia dwustronne lub wielostronne w sprawach będących przedmiotem niniejszej Konwencji, w celu uzupełnienia lub wzmocnienia jej postanowień lub ułatwienia stosowania zawartych w niej zasad.

3. Jeżeli dwie lub więcej Stron zawarło już porozumienie lub traktat w sprawach, które są przedmiotem niniejszej Konwencji, lub w inny sposób uregulowało swoje wzajemne stosunki dotyczące tych spraw, Strony te mogą stosować to porozumienie lub traktat lub odpowiednio regulować te stosunki zamiast niniejszej Konwencji, jeżeli ułatwi to współpracę międzynarodową.

4. Strony, które są członkami Unii Europejskiej, mogą we wzajemnych stosunkach stosować zasady Wspólnoty lub Unii Europejskiej, o ile istnieją takie zasady Wspólnoty lub Unii Europejskiej, które regulują dany przedmiot oraz stosują się do danego przypadku, bez uszczerbku dla przedmiotu i celu niniejszej Konwencji oraz bez uszczerbku dla jej pełnego zastosowania do innych Stron.

Artykuł 53 – Deklaracje i zastrzeżenia

1. Każde Państwo lub Wspólnota Europejska może w chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, złożyć jedno lub więcej oświadczeń, o których mowa w artykule 3 ustęp 2, artykule 9 ustęp 4, artykule 17 ustęp 5, artykule 24 ustęp 3, artykule 31 ustęp 2, artykule 35 ustępy 1 i 3 oraz w artykule 42 ustęp 2.

2. Każde Państwo lub Wspólnota Europejska może również, w chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, w drodze oświadczenia skierowanego do Sekretarza Generalnego, zastrzec sobie prawo niestosowania, w całości lub w części, postanowień artykułu 7 ustęp 2 litera c, artykułu 9 ustęp 6, artykułu 46 ustęp 5 oraz artykułu 47.

3. Każde Państwo lub Wspólnota Europejska może w chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia wskazać sposób, w jaki zamierza stosować artykuły 17 i 19 niniejszej Konwencji, biorąc w szczególności pod uwagę odpowiednie umowy międzynarodowe w dziedzinie współpracy międzynarodowej w sprawach karnych. O wszelkich zmianach w tej informacji powiadomi ona Sekretarza Generalnego Rady Europy.

4. Każde Państwo lub Wspólnota Europejska może w chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, zadeklarować:

a. niestosowanie artykułu 3 ustęp 4 niniejszej Konwencji; lub

b. jedynie częściowe stosowanie artykułu 3 ustęp 4 niniejszej Konwencji; lub

c. sposób, w jaki zamierza stosować artykuł 3 ustęp 4 niniejszej Konwencji.

O wszelkich zmianach w tej informacji powiadomi ona Sekretarza Generalnego Rady Europy.

5. Nie można składać żadnych innych zastrzeżeń.

6. Każda Strona, która złożyła zastrzeżenie na podstawie niniejszego artykułu, może w całości lub w części wycofać je, w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy. Wycofanie staje się skuteczne z datą otrzymania takiej notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

7. Strona, która złożyła zastrzeżenie w stosunku do jakiegokolwiek postanowienia niniejszej Konwencji, nie może domagać się stosowania tego postanowienia przez inną Stronę; może ona jednak, jeżeli jej zastrzeżenie jest częściowe lub warunkowe, żądać stosowania tego postanowienia w takim zakresie, w jakim sama to postanowienie przyjęła.

Artykuł 54 – Poprawki

1. Poprawki do niniejszej Konwencji mogą być zgłaszane przez każdą Stronę i będą przekazywane przez Sekretarza Generalnego Rady Europy do wiadomości Państwom Członkowskim Rady Europy, Wspólnocie Europejskiej i każdemu Państwu niebędącemu członkiem, które przystąpiło lub zostało zaproszone do przystąpienia do niniejszej Konwencji zgodnie z postanowieniami artykułu 50.
2. Każda poprawka zaproponowana przez Stronę będzie przekazywana do wiadomości Europejskiemu Komitetowi ds. Problemów Przeszłości (EKPP), który przedstawi Komitetowi Ministrów swoją opinię o zgłoszonej poprawce.
3. Komitet Ministrów rozpatrzy zgłoszoną poprawkę i opinię przedłożoną przez EKPP i może przyjąć poprawkę większością przewidzianą w artykule 20.d Statutu Rady Europy.
4. Tekst każdej poprawki przyjętej przez Komitet Ministrów zgodnie z ustępem 3 niniejszego artykułu będzie przekazany Stronom do akceptacji.
5. Każda poprawka przyjęta zgodnie z ustępem 3 niniejszego artykułu wejdzie w życie trzydziestego dnia po poinformowaniu Sekretarza Generalnego przez wszystkie Strony o jej przyjęciu.
6. W celu uaktualniania listy typów przestępstw zawartej w załączniku oraz wprowadzania poprawek do artykułu 13, każda ze Stron lub Komitet Ministrów może przedstawiać swoje poprawki. Sekretarz Generalny Rady Europy przekaże je Stronom.
7. Po konsultacjach ze Stronami, które nie są członkami Rady Europy, oraz gdy jest to konieczne również z EKPP, Komitet Ministrów może przyjąć poprawkę zaproponowaną zgodnie z ustępem 6 większością, o której mowa w artykule 20.d Statutu Rady Europy. Poprawka wejdzie w życie po upływie okresu jednego roku od daty przekazania jej Stronom. W ciągu tego okresu którakolwiek Strona może powiadomić Sekretarza Generalnego o jakimkolwiek sprzeciwie co do wejścia w życie poprawki w stosunku do niej.
8. Jeśli jedna trzecia Stron powiadomi Sekretarza Generalnego o sprzeciwie co do wejścia w życie poprawki, nie wejdzie ona w życie.
9. Jeśli mniej niż jedna trzecia Stron powiadomi Sekretarza Generalnego o sprzeciwie, poprawka, wejdzie w życie w stosunku do tych Stron, które nie zgłosiły sprzeciwu.
10. Kiedy poprawka wejdzie w życie zgodnie z ustępami 6 do 9 niniejszego artykułu i jeśli Strona zgłosiła do niej sprzeciw, w stosunku do danej Strony wchodzi ona w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po dacie poinformowania Sekretarza Generalnego Rady Europy o jej przyjęciu. Strona, która zgłosiła sprzeciw, może go wycofać w każdej chwili poprzez powiadomienie o tym fakcie Sekretarza Generalnego Rady Europy.
11. Jeśli poprawka została przyjęta przez Komitet Ministrów, Państwo lub Wspólnota Europejska nie może wyrazić zgody na związanie się Konwencją bez jednoczesnego przyjęcia poprawki.

Artykuł 55 - Wypowiedzenie

1. Strona może w każdym czasie wypowiedzieć Konwencję w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy.
2. Wypowiedzenie takie staje się skuteczne pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od daty otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.
3. Jednakże niniejszą Konwencję stosuje się nadal do wykonania konfiskaty na podstawie artykułu 23, jeżeli wniosek o nią został złożony zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji przed datą, w której takie wypowiedzenie staje się skuteczne.

Artykuł 56 – Zawiadomienia

Sekretarz Generalny Rady Europy zawiadamia Państwa Członkowskie Rady Europy, Wspólnotę Europejską, Państwa niebędące członkami, które brały udział w opracowaniu Konwencji, każde Państwo zaproszone do przystąpienia do niej oraz każdą inną Stronę Konwencji, o:

- a. każdym podpisaniu;
- b. każdym złożeniu dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia;
- c. każdej dacie wejścia w życie niniejszej Konwencji zgodnie z artykułami 49 i 50;
- d. każdej deklaracji lub zastrzeżeniu złożonym na podstawie artykułu 53;
- e. każdym innym akcie, notyfikacji lub zawiadomieniu odnoszących się do Konwencji.

Na dowód czego niżej podpisani, będąc do tego należycie upoważnieni, podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w Warszawie dnia 16 maja 2005 r. w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwum Rady Europy. Sekretarz Generalny Rady Europy przekazuje uwierzytelnione odpisy konwencji każdemu Państwu Członkowskiemu Rady Europy, Wspólnocie Europejskiej, Państwom niebędącym Członkami, które uczestniczyły w opracowaniu Konwencji, i każdemu Państwu zaproszonemu do przystąpienia do niej.

ZAŁĄCZNIK

- a. udział w zorganizowanych grupach przestępczych i wymuszanie haraczu/okupu;
- b. terroryzm, włącznie z finansowaniem terroryzmu;
- c. handel ludźmi i przemyt imigrantów;
- d. wykorzystywanie seksualne, włącznie z wykorzystywaniem dzieci;
- e. nielegalny handel narkotykami i substancjami psychotropowymi;
- f. nielegalny handel bronią;
- g. nielegalny handel towarami pochodzącymi z kradzieży i innymi;
- h. korupcja i przekupstwo;
- i. oszustwo;
- j. fałszowanie pieniędzy;
- k. podrabianie produktów i piractwo;
- l. przestępstwo przeciwko środowisku naturalnemu;
- m. morderstwo, poważne uszkodzenie ciała;
- n. porwanie, nielegalne ograniczenie swobody i przetrzymywanie zakładników;
- o. rozbój lub kradzież;
- p. przemyt;
- q. wymuszenie;
- r. fałszerstwo;
- s. piractwo; oraz
- t. wykorzystywanie poufnych informacji (insider trading) i manipulacje na rynku

Tekst proponowanych oświadczeń do Konwencji Rady Europy o praniu ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu

Oświadczenia:

1. Rzeczpospolita Polska na podstawie artykułu 53 ustęp 4b oświadcza, że artykuł 3 ustęp 4 nie będzie stosowany.
2. Rzeczpospolita Polska na podstawie artykułu 53 ustęp 2 oświadcza, że artykuł 9 ustęp 6 nie będzie stosowany.
3. Rzeczpospolita Polska na podstawie artykułu 53 ustęp 1 oświadcza, że sposoby doręczania przewidziane w artykule 31 ustęp 2 Konwencji mogą być stosowane na jej obszarze jedynie w takim zakresie, w jakim przewidziane są w odpowiednich umowach międzynarodowych dotyczących pomocy prawnej łączących Rzeczpospolitą Polskę ze Stroną przesyłającą dokument sądowy.
4. Rzeczpospolita Polska na podstawie artykułu 33 ustęp 2 oświadcza, że centralnymi organami są:
 - Ministerstwo Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej – Al. Ujazdowskie 11, 00-950 Warszawa; oraz
 - Ministerstwo Finansów Rzeczypospolitej Polskiej – ul. Świętokrzyska 12, 00-916 Warszawa.
5. Rzeczpospolita Polska na podstawie artykułu 35 ustęp 3 oświadcza, że wnioski i dokumenty kierowane do jej organów na podstawie rozdziału IV konwencji powinny być składane wraz z tłumaczeniem na język polski bądź jeden z oficjalnych języków Rady Europy.
6. Rzeczpospolita Polska na podstawie artykułu 42 ustęp 2 oświadcza, że dostarczone w wykonaniu wniosku złożonego na podstawie rozdziału IV konwencji informacje i dowody mogą być wykorzystane dla celów innego postępowania niż wymienione we wniosku, jedynie za jej zgodą.

COUNCIL OF EUROPE CONVENTION
ON LAUNDERING, SEARCH,
SEIZURE AND CONFISCATION
OF THE PROCEEDS FROM CRIME
AND ON THE FINANCING OF TERRORISM

CONVENTION DU CONSEIL DE L'EUROPE
RELATIVE AU BLANCHIMENT,
AU DÉPISTAGE, À LA SAISIE ET À
LA CONFISCATION DES PRODUITS
DU CRIME ET AU FINANCEMENT
DU TERRORISME

Preamble

The member States of the Council of Europe and the other Signatories hereto,

Considering that the aim of the Council of Europe is to achieve a greater unity between its members;

Convinced of the need to pursue a common criminal policy aimed at the protection of society;

Considering that the fight against serious crime, which has become an increasingly international problem, calls for the use of modern and effective methods on an international scale;

Believing that one of these methods consists in depriving criminals of the proceeds from crime and instrumentalities;

Considering that for the attainment of this aim a well-functioning system of international co-operation also must be established;

Bearing in mind the Council of Europe Convention on Laundering, Search, Seizure and Confiscation of the Proceeds from Crime (ETS No. 141 – hereinafter referred to as “the 1990 Convention”);

Recalling also Resolution 1373(2001) on threats to international peace and security caused by terrorist acts adopted by the Security Council of the United Nations on 28 September 2001, and particularly its paragraph 3.d;

Recalling the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, adopted by the General Assembly of the United Nations on 9 December 1999 and particularly its Articles 2 and 4, which oblige States Parties to establish the financing of terrorism as a criminal offence;

Convinced of the necessity to take immediate steps to ratify and to implement fully the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, cited above,

Have agreed as follows:

Chapter I – Use of terms

Article 1 – Use of terms

For the purposes of this Convention:

- a “proceeds” means any economic advantage, derived from or obtained, directly or indirectly, from criminal offences. It may consist of any property as defined in sub-paragraph b of this article;

- b "property" includes property of any description, whether corporeal or incorporeal, movable or immovable, and legal documents or instruments evidencing title to or interest in such property;
- c "instrumentalities" means any property used or intended to be used, in any manner, wholly or in part, to commit a criminal offence or criminal offences;
- d "confiscation" means a penalty or a measure, ordered by a court following proceedings in relation to a criminal offence or criminal offences resulting in the final deprivation of property;
- e "predicate offence" means any criminal offence as a result of which proceeds were generated that may become the subject of an offence as defined in Article 9 of this Convention.
- f "financial intelligence unit" (hereinafter referred to as "FIU") means a central, national agency responsible for receiving (and, as permitted, requesting), analysing and disseminating to the competent authorities, disclosures of financial information
 - i concerning suspected proceeds and potential financing of terrorism, or
 - ii required by national legislation or regulation,
 in order to combat money laundering and financing of terrorism;
- g "freezing" or "seizure" means temporarily prohibiting the transfer, destruction, conversion, disposition or movement of property or temporarily assuming custody or control of property on the basis of an order issued by a court or other competent authority;
- h "financing of terrorism" means the acts set out in Article 2 of the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, cited above.

Chapter II – Financing of terrorism

Article 2 – Application of the Convention to the financing of terrorism

- 1 Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to enable it to apply the provisions contained in Chapters III, IV and V of this Convention to the financing of terrorism.
- 2 In particular, each Party shall ensure that it is able to search, trace, identify, freeze, seize and confiscate property, of a licit or illicit origin, used or allocated to be used by any means, in whole or in part, for the financing of terrorism, or the proceeds of this offence, and to provide co-operation to this end to the widest possible extent.

Chapter III – Measures to be taken at national level

Section 1 – General provisions

Article 3 – Confiscation measures

- 1 Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to enable it to confiscate instrumentalities and proceeds or property the value of which corresponds to such proceeds and laundered property.

- 2 Provided that paragraph 1 of this article applies to money laundering and to the categories of offences in the appendix to the Convention, each Party may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, declare that paragraph 1 of this article applies
 - a only in so far as the offence is punishable by deprivation of liberty or a detention order for a maximum of more than one year. However, each Party may make a declaration on this provision in respect of the confiscation of the proceeds from tax offences for the sole purpose of being able to confiscate such proceeds, both nationally and through international cooperation, under national and international tax-debt recovery legislation; and/or
 - b only to a list of specified offences.
- 3 Parties may provide for mandatory confiscation in respect of offences which are subject to the confiscation regime. Parties may in particular include in this provision the offences of money laundering, drug trafficking, trafficking in human beings and any other serious offence.
- 4 Each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to require that, in respect of a serious offence or offences as defined by national law, an offender demonstrates the origin of alleged proceeds or other property liable to confiscation to the extent that such a requirement is consistent with the principles of its domestic law.

Article 4 – Investigative and provisional measures

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to enable it to identify, trace, freeze or seize rapidly property which is liable to confiscation pursuant to Article 3, in order in particular to facilitate the enforcement of a later confiscation.

Article 5 – Freezing, seizure and confiscation

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to ensure that the measures to freeze, seize and confiscate also encompass:

- a the property into which the proceeds have been transformed or converted;
- b property acquired from legitimate sources, if proceeds have been intermingled, in whole or in part, with such property, up to the assessed value of the intermingled proceeds;
- c income or other benefits derived from proceeds, from property into which proceeds of crime have been transformed or converted or from property with which proceeds of crime have been intermingled, up to the assessed value of the intermingled proceeds, in the same manner and to the same extent as proceeds.

Article 6 – Management of frozen or seized property

Each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to ensure proper management of frozen or seized property in accordance with Articles 4 and 5 of this Convention.

Article 7 – Investigative powers and techniques

- 1 Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to empower its courts or other competent authorities to order that bank, financial or commercial records be made available or be seized in order to carry out the actions referred to in Articles 3, 4 and 5. A Party shall not decline to act under the provisions of this article on grounds of bank secrecy.
- 2 Without prejudice to paragraph 1, each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to enable it to:
 - a determine whether a natural or legal person is a holder or beneficial owner of one or more accounts, of whatever nature, in any bank located in its territory and, if so obtain all of the details of the identified accounts;
 - b obtain the particulars of specified bank accounts and of banking operations which have been carried out during a specified period through one or more specified accounts, including the particulars of any sending or recipient account;
 - c monitor, during a specified period, the banking operations that are being carried out through one or more identified accounts; and,
 - d ensure that banks do not disclose to the bank customer concerned or to other third persons that information has been sought or obtained in accordance with sub-paragraphs a, b, or c, or that an investigation is being carried out.

Parties shall consider extending this provision to accounts held in non-bank financial institutions.

- 3 Each Party shall consider adopting such legislative and other measures as may be necessary to enable it to use special investigative techniques facilitating the identification and tracing of proceeds and the gathering of evidence related thereto, such as observation, interception of telecommunications, access to computer systems and order to produce specific documents.

Article 8 – Legal remedies

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to ensure that interested parties affected by measures under Articles 3, 4 and 5 and such other provisions in this Section as are relevant, shall have effective legal remedies in order to preserve their rights.

Article 9 – Laundering offences

- 1 Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as offences under its domestic law, when committed intentionally:
 - a the conversion or transfer of property, knowing that such property is proceeds, for the purpose of concealing or disguising the illicit origin of the property or of assisting any person who is involved in the commission of the predicate offence to evade the legal consequences of his actions;

- b the concealment or disguise of the true nature, source, location, disposition, movement, rights with respect to, or ownership of, property, knowing that such property is proceeds;

and, subject to its constitutional principles and the basic concepts of its legal system;

- c the acquisition, possession or use of property, knowing, at the time of receipt, that such property was proceeds;
 - d participation in, association or conspiracy to commit, attempts to commit and aiding, abetting, facilitating and counselling the commission of any of the offences established in accordance with this article.
- 2 For the purposes of implementing or applying paragraph 1 of this article:
- a it shall not matter whether the predicate offence was subject to the criminal jurisdiction of the Party;
 - b it may be provided that the offences set forth in that paragraph do not apply to the persons who committed the predicate offence;
 - c knowledge, intent or purpose required as an element of an offence set forth in that paragraph may be inferred from objective, factual circumstances.
- 3 Each Party may adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as an offence under its domestic law all or some of the acts referred to in paragraph 1 of this article, in either or both of the following cases where the offender
- a suspected that the property was proceeds,
 - b ought to have assumed that the property was proceeds.
- 4 Provided that paragraph 1 of this article applies to the categories of predicate offences in the appendix to the Convention, each State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, declare that paragraph 1 of this article applies:
- a only in so far as the predicate offence is punishable by deprivation of liberty or a detention order for a maximum of more than one year, or for those Parties that have a minimum threshold for offences in their legal system, in so far as the offence is punishable by deprivation of liberty or a detention order for a minimum of more than six months; and/or
 - b only to a list of specified predicate offences; and/or
 - c to a category of serious offences in the national law of the Party.
- 5 Each Party shall ensure that a prior or simultaneous conviction for the predicate offence is not a prerequisite for a conviction for money laundering.
- 6 Each Party shall ensure that a conviction for money laundering under this article is possible where it is proved that the property, the object of paragraph 1.a or b of this article, originated from a predicate offence, without it being necessary to establish precisely which offence.
- 7 Each Party shall ensure that predicate offences for money laundering extend to conduct that occurred in another State, which constitutes an offence in that State, and which would have

constituted a predicate offence had it occurred domestically. Each Party may provide that the only prerequisite is that the conduct would have constituted a predicate offence had it occurred domestically.

Article 10 – Corporate liability

- 1 Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to ensure that legal persons can be held liable for the criminal offences of money laundering established in accordance with this Convention, committed for their benefit by any natural person, acting either individually or as part of an organ of the legal person, who has a leading position within the legal person, based on:
 - a a power of representation of the legal person; or
 - b an authority to take decisions on behalf of the legal person; or
 - c an authority to exercise control within the legal person,as well as for involvement of such a natural person as accessory or instigator in the above-mentioned offences.
- 2 Apart from the cases already provided for in paragraph 1, each Party shall take the necessary measures to ensure that a legal person can be held liable where the lack of supervision or control by a natural person referred to in paragraph 1 has made possible the commission of the criminal offences mentioned in paragraph 1 for the benefit of that legal person by a natural person under its authority.
- 3 Liability of a legal person under this article shall not exclude criminal proceedings against natural persons who are perpetrators, instigators of, or accessories to, the criminal offences mentioned in paragraph 1.
- 4 Each Party shall ensure that legal persons held liable in accordance with this article, shall be subject to effective, proportionate and dissuasive criminal or non-criminal sanctions, including monetary sanctions.

Article 11 – Previous decisions

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to provide for the possibility of taking into account, when determining the penalty, final decisions against a natural or legal person taken in another Party in relation to offences established in accordance with this Convention.

Section 2 – Financial intelligence unit (FIU) and prevention

Article 12 – Financial intelligence unit (FIU)

- 1 Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish an FIU as defined in this Convention.
- 2 Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to ensure that its FIU has access, directly or indirectly, on a timely basis to the financial, administrative and law enforcement information that it requires to properly undertake its functions, including the analysis of suspicious transaction reports.

Article 13 – Measures to prevent money laundering

- 1 Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to institute a comprehensive domestic regulatory and supervisory or monitoring regime to prevent money laundering and shall take due account of applicable international standards, including in particular the recommendations adopted by the Financial Action Task Force on Money Laundering (FATF).
- 2 In that respect, each Party shall adopt, in particular, such legislative and other measures as may be necessary to:
 - a require legal and natural persons which engage in activities which are particularly likely to be used for money laundering purposes, and as far as these activities are concerned, to:
 - i identify and verify the identity of their customers and, where applicable, their ultimate beneficial owners, and to conduct ongoing due diligence on the business relationship, while taking into account a risk based approach;
 - ii report suspicions on money laundering subject to safeguard;
 - iii take supporting measures, such as record keeping on customer identification and transactions, training of personnel and the establishment of internal policies and procedures, and if appropriate, adapted to their size and nature of business;
 - b prohibit, as appropriate, the persons referred to in sub-paragraph a from disclosing the fact that a suspicious transaction report or related information has been transmitted or that a money laundering investigation is being or may be carried out;
 - c ensure that the persons referred to in sub-paragraph a are subject to effective systems for monitoring, and where applicable supervision, with a view to ensure their compliance with the requirements to combat money laundering, where appropriate on a risk sensitive basis.
- 3 In that respect, each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to detect the significant physical cross border transportation of cash and appropriate bearer negotiable instruments.

Article 14 – Postponement of domestic suspicious transactions

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to permit urgent action to be taken by the FIU or, as appropriate, by any other competent authorities or body, when there is a suspicion that a transaction is related to money laundering, to suspend or withhold consent to a transaction going ahead in order to analyse the transaction and confirm the suspicion. Each party may restrict such a measure to cases where a suspicious transaction report has been submitted. The maximum duration of any suspension or withholding of consent to a transaction shall be subject to any relevant provisions in national law.

Chapter IV – International co-operation

Section 1 – Principles of international co-operation

Article 15 – General principles and measures for international co-operation

- 1 The Parties shall mutually co-operate with each other to the widest extent possible for the purposes of investigations and proceedings aiming at the confiscation of instrumentalities and proceeds.
- 2 Each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to enable it to comply, under the conditions provided for in this chapter, with requests:
 - a for confiscation of specific items of property representing proceeds or instrumentalities, as well as for confiscation of proceeds consisting in a requirement to pay a sum of money corresponding to the value of proceeds;
 - b for investigative assistance and provisional measures with a view to either form of confiscation referred to under a above.
- 3 Investigative assistance and provisional measures sought in paragraph 2.b shall be carried out as permitted by and in accordance with the internal law of the requested Party. Where the request concerning one of these measures specifies formalities or procedures which are necessary under the law of the requesting Party, even if unfamiliar to the requested Party, the latter shall comply with such requests to the extent that the action sought is not contrary to the fundamental principles of its law.
- 4 Each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to ensure that the requests coming from other Parties in order to identify, trace, freeze or seize the proceeds and instrumentalities, receive the same priority as those made in the framework of internal procedures.

Section 2 – Investigative assistance

Article 16 – Obligation to assist

The Parties shall afford each other, upon request, the widest possible measure of assistance in the identification and tracing of instrumentalities, proceeds and other property liable to confiscation. Such assistance shall include any measure providing and securing evidence as to the existence, location or movement, nature, legal status or value of the aforementioned property.

Article 17 – Requests for information on bank accounts

- 1 Each Party shall, under the conditions set out in this article, take the measures necessary to determine, in answer to a request sent by another Party, whether a natural or legal person that is the subject of a criminal investigation holds or controls one or more accounts, of whatever nature, in any bank located in its territory and, if so, provide the particulars of the identified accounts.
- 2 The obligation set out in this article shall apply only to the extent that the information is in the possession of the bank keeping the account.
- 3 In addition to the requirements of Article 37, the requesting party shall, in the request:

- a state why it considers that the requested information is likely to be of substantial value for the purpose of the criminal investigation into the offence;
 - b state on what grounds it presumes that banks in the requested Party hold the account and specify, to the widest extent possible, which banks and/or accounts may be involved; and
 - c include any additional information available which may facilitate the execution of the request.
- 4 The requested Party may make the execution of such a request dependant on the same conditions as it applies in respect of requests for search and seizure.
 - 5 Each State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, declare that this article applies only to the categories of offences specified in the list contained in the appendix to this Convention.
 - 6 Parties may extend this provision to accounts held in non-bank financial institutions. Such extension may be made subject to the principle of reciprocity.

Article 18 – Requests for information on banking transactions

- 1 On request by another Party, the requested Party shall provide the particulars of specified bank accounts and of banking operations which have been carried out during a specified period through one or more accounts specified in the request, including the particulars of any sending or recipient account.
- 2 The obligation set out in this article shall apply only to the extent that the information is in the possession of the bank holding the account.
- 3 In addition to the requirements of Article 37, the requesting Party shall in its request indicate why it considers the requested information relevant for the purpose of the criminal investigation into the offence.
- 4 The requested Party may make the execution of such a request dependant on the same conditions as it applies in respect of requests for search and seizure.
- 5 Parties may extend this provision to accounts held in non-bank financial institutions. Such extension may be made subject to the principle of reciprocity.

Article 19 – Requests for the monitoring of banking transactions

- 1 Each Party shall ensure that, at the request of another Party, it is able to monitor, during a specified period, the banking operations that are being carried out through one or more accounts specified in the request and communicate the results thereof to the requesting Party.
- 2 In addition to the requirements of Article 37, the requesting Party shall in its request indicate why it considers the requested information relevant for the purpose of the criminal investigation into the offence.
- 3 The decision to monitor shall be taken in each individual case by the competent authorities of the requested Party, with due regard for the national law of that Party.

- 4 The practical details regarding the monitoring shall be agreed between the competent authorities of the requesting and requested Parties.
- 5 Parties may extend this provision to accounts held in non-bank financial institutions.

Article 20 – Spontaneous information

Without prejudice to its own investigations or proceedings, a Party may without prior request forward to another Party information on instrumentalities and proceeds, when it considers that the disclosure of such information might assist the receiving Party in initiating or carrying out investigations or proceedings or might lead to a request by that Party under this chapter.

Section 3 – Provisional measures

Article 21 – Obligation to take provisional measures

- 1 At the request of another Party which has instituted criminal proceedings or proceedings for the purpose of confiscation, a Party shall take the necessary provisional measures, such as freezing or seizing, to prevent any dealing in, transfer or disposal of property which, at a later stage, may be the subject of a request for confiscation or which might be such as to satisfy the request.
- 2 A Party which has received a request for confiscation pursuant to Article 23 shall, if so requested, take the measures mentioned in paragraph 1 of this article in respect of any property which is the subject of the request or which might be such as to satisfy the request.

Article 22 – Execution of provisional measures

- 1 After the execution of the provisional measures requested in conformity with paragraph 1 of Article 21, the requesting Party shall provide spontaneously and as soon as possible to the requested Party all information which may question or modify the extent of these measures. The requesting Party shall also provide without delays all complementary information requested by the requested Party and which is necessary for the implementation of and the follow up to the provisional measures.
- 2 Before lifting any provisional measure taken pursuant to this article, the requested Party shall, wherever possible, give the requesting Party an opportunity to present its reasons in favour of continuing the measure.

Section 4 – Confiscation

Article 23 – Obligation to confiscate

- 1 A Party, which has received a request made by another Party for confiscation concerning instrumentalities or proceeds, situated in its territory, shall:
 - a enforce a confiscation order made by a court of a requesting Party in relation to such instrumentalities or proceeds; or
 - b submit the request to its competent authorities for the purpose of obtaining an order of confiscation and, if such order is granted, enforce it.

- 2 For the purposes of applying paragraph 1.b of this article, any Party shall whenever necessary have competence to institute confiscation proceedings under its own law.
- 3 The provisions of paragraph 1 of this article shall also apply to confiscation consisting in a requirement to pay a sum of money corresponding to the value of proceeds, if property on which the confiscation can be enforced is located in the requested Party. In such cases, when enforcing confiscation pursuant to paragraph 1, the requested Party shall, if payment is not obtained, realise the claim on any property available for that purpose.
- 4 If a request for confiscation concerns a specific item of property, the Parties may agree that the requested Party may enforce the confiscation in the form of a requirement to pay a sum of money corresponding to the value of the property.
- 5 The Parties shall co-operate to the widest extent possible under their domestic law with those Parties which request the execution of measures equivalent to confiscation leading to the deprivation of property, which are not criminal sanctions, in so far as such measures are ordered by a judicial authority of the requesting Party in relation to a criminal offence, provided that it has been established that the property constitutes proceeds or other property in the meaning of Article 5 of this Convention.

Article 24 – Execution of confiscation

- 1 The procedures for obtaining and enforcing the confiscation under Article 23 shall be governed by the law of the requested Party.
- 2 The requested Party shall be bound by the findings as to the facts in so far as they are stated in a conviction or judicial decision of the requesting Party or in so far as such conviction or judicial decision is implicitly based on them.
- 3 Each State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, declare that paragraph 2 of this article applies only subject to its constitutional principles and the basic concepts of its legal system.
- 4 If the confiscation consists in the requirement to pay a sum of money, the competent authority of the requested Party shall convert the amount thereof into the currency of that Party at the rate of exchange ruling at the time when the decision to enforce the confiscation is taken.
- 5 In the case of Article 23, paragraph 1.a, the requesting Party alone shall have the right to decide on any application for review of the confiscation order.

Article 25 – Confiscated property

- 1 Property confiscated by a Party pursuant to Articles 23 and 24 of this Convention, shall be disposed of by that Party in accordance with its domestic law and administrative procedures.
- 2 When acting on the request made by another Party in accordance with Articles 23 and 24 of this Convention, Parties shall, to the extent permitted by domestic law and if so requested, give priority consideration to returning the confiscated property to the requesting Party so that it can give compensation to the victims of the crime or return such property to their legitimate owners.
- 3 When acting on the request made by another Party in accordance with Articles 23 and 24 of this Convention, a Party may give special consideration to concluding agreements or

arrangements on sharing with other Parties, on a regular or case-by-case basis, such property, in accordance with its domestic law or administrative procedures.

Article 26 – Right of enforcement and maximum amount of confiscation

- 1 A request for confiscation made under Articles 23 and 24 does not affect the right of the requesting Party to enforce itself the confiscation order.
- 2 Nothing in this Convention shall be so interpreted as to permit the total value of the confiscation to exceed the amount of the sum of money specified in the confiscation order. If a Party finds that this might occur, the Parties concerned shall enter into consultations to avoid such an effect.

Article 27 – Imprisonment in default

The requested Party shall not impose imprisonment in default or any other measure restricting the liberty of a person as a result of a request under Article 23, if the requesting Party has so specified in the request.

Section 5 – Refusal and postponement of co-operation

Article 28 – Grounds for refusal

- 1 Co-operation under this chapter may be refused if:
 - a the action sought would be contrary to the fundamental principles of the legal system of the requested Party; or
 - b the execution of the request is likely to prejudice the sovereignty, security, ordre public or other essential interests of the requested Party; or
 - c in the opinion of the requested Party, the importance of the case to which the request relates does not justify the taking of the action sought; or
 - d the offence to which the request relates is a fiscal offence, with the exception of the financing of terrorism;
 - e the offence to which the request relates is a political offence, with the exception of the financing of terrorism; or
 - f the requested Party considers that compliance with the action sought would be contrary to the principle of *ne bis in idem*; or
 - g the offence to which the request relates would not be an offence under the law of the requested Party if committed within its jurisdiction. However, this ground for refusal applies to co-operation under Section 2 only in so far as the assistance sought involves coercive action. Where dual criminality is required for co-operation under this chapter, that requirement shall be deemed to be satisfied regardless of whether both Parties place the offence within the same category of offences or denominate the offence by the same terminology, provided that both Parties criminalise the conduct underlying the offence.
- 2 Co-operation under Section 2, in so far as the assistance sought involves coercive action, and under Section 3 of this chapter, may also be refused if the measures sought could not be taken under the domestic law of the requested Party for the purposes of investigations or proceedings, had it been a similar domestic case.

- 3 Where the law of the requested Party so requires, co-operation under Section 2, in so far as the assistance sought involves coercive action, and under Section 3 of this chapter may also be refused if the measures sought or any other measures having similar effects would not be permitted under the law of the requesting Party, or, as regards the competent authorities of the requesting Party, if the request is not authorised by either a judge or another judicial authority, including public prosecutors, any of these authorities acting in relation to criminal offences.
- 4 Co-operation under Section 4 of this chapter may also be refused if:
 - a under the law of the requested Party confiscation is not provided for in respect of the type of offence to which the request relates; or
 - b without prejudice to the obligation pursuant to Article 23, paragraph 3, it would be contrary to the principles of the domestic law of the requested Party concerning the limits of confiscation in respect of the relationship between an offence and:
 - i an economic advantage that might be qualified as its proceeds; or
 - ii property that might be qualified as its instrumentalities; or
 - c under the law of the requested Party confiscation may no longer be imposed or enforced because of the lapse of time; or
 - d without prejudice to Article 23, paragraph 5, the request does not relate to a previous conviction, or a decision of a judicial nature or a statement in such a decision that an offence or several offences have been committed, on the basis of which the confiscation has been ordered or is sought; or
 - e confiscation is either not enforceable in the requesting Party, or it is still subject to ordinary means of appeal; or
 - f the request relates to a confiscation order resulting from a decision rendered in absentia of the person against whom the order was issued and, in the opinion of the requested Party, the proceedings conducted by the requesting Party leading to such decision did not satisfy the minimum rights of defence recognised as due to everyone against whom a criminal charge is made.
- 5 For the purpose of paragraph 4.f of this article a decision is not considered to have been rendered in absentia if:
 - a it has been confirmed or pronounced after opposition by the person concerned; or
 - b it has been rendered on appeal, provided that the appeal was lodged by the person concerned.
- 6 When considering, for the purposes of paragraph 4.f of this article if the minimum rights of defence have been satisfied, the requested Party shall take into account the fact that the person concerned has deliberately sought to evade justice or the fact that that person, having had the possibility of lodging a legal remedy against the decision made in absentia, elected not to do so. The same will apply when the person concerned, having been duly served with the summons to appear, elected not to do so nor to ask for adjournment.
- 7 A Party shall not invoke bank secrecy as a ground to refuse any co-operation under this chapter. Where its domestic law so requires, a Party may require that a request for co-operation which would involve the lifting of bank secrecy be authorised by either a judge or another judicial authority, including public prosecutors, any of these authorities acting in relation to criminal offences.
- 8 Without prejudice to the ground for refusal provided for in paragraph 1.a of this article:

- a the fact that the person under investigation or subjected to a confiscation order by the authorities of the requesting Party is a legal person shall not be invoked by the requested Party as an obstacle to affording any co-operation under this chapter;
- b the fact that the natural person against whom an order of confiscation of proceeds has been issued has died or the fact that a legal person against whom an order of confiscation of proceeds has been issued has subsequently been dissolved shall not be invoked as an obstacle to render assistance in accordance with Article 23, paragraph 1.a.
- c the fact that the person under investigation or subjected to a confiscation order by the authorities of the requesting Party is mentioned in the request both as the author of the underlying criminal offence and of the offence of money laundering, in accordance with Article 9.2.b of this Convention, shall not be invoked by the requested Party as an obstacle to affording any co-operation under this chapter.

Article 29 – Postponement

The requested Party may postpone action on a request if such action would prejudice investigations or proceedings by its authorities.

Article 30 – Partial or conditional granting of a request

Before refusing or postponing co-operation under this chapter, the requested Party shall, where appropriate after having consulted the requesting Party, consider whether the request may be granted partially or subject to such conditions as it deems necessary.

Section 6 – Notification and protection of third parties' rights

Article 31 – Notification of documents

- 1 The Parties shall afford each other the widest measure of mutual assistance in the serving of judicial documents to persons affected by provisional measures and confiscation.
- 2 Nothing in this article is intended to interfere with:
 - a the possibility of sending judicial documents, by postal channels, directly to persons abroad;
 - b the possibility for judicial officers, officials or other competent authorities of the Party of origin to effect service of judicial documents directly through the consular authorities of that Party or through judicial officers, officials or other competent authorities of the Party of destination,

unless the Party of destination makes a declaration to the contrary to the Secretary General of the Council of Europe at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

- 3 When serving judicial documents to persons abroad affected by provisional measures or confiscation orders issued in the sending Party, this Party shall indicate what legal remedies are available under its law to such persons.

Article 32 – Recognition of foreign decisions

- 1 When dealing with a request for co-operation under Sections 3 and 4, the requested Party shall recognise any judicial decision taken in the requesting Party regarding rights claimed by third parties.
- 2 Recognition may be refused if:
 - a third parties did not have adequate opportunity to assert their rights; or
 - b the decision is incompatible with a decision already taken in the requested Party on the same matter; or
 - c it is incompatible with the ordre public of the requested Party; or
 - d the decision was taken contrary to provisions on exclusive jurisdiction provided for by the law of the requested Party.

Section 7 – Procedural and other general rules

Article 33 – Central authority

- 1 The Parties shall designate a central authority or, if necessary, authorities, which shall be responsible for sending and answering requests made under this chapter, the execution of such requests or the transmission of them to the authorities competent for their execution.
- 2 Each Party shall, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, communicate to the Secretary General of the Council of Europe the names and addresses of the authorities designated in pursuance of paragraph 1 of this article.

Article 34 – Direct communication

- 1 The central authorities shall communicate directly with one another.
- 2 In the event of urgency, requests or communications under this chapter may be sent directly by the judicial authorities, including public prosecutors, of the requesting Party to such authorities of the requested Party. In such cases a copy shall be sent at the same time to the central authority of the requested Party through the central authority of the requesting Party.
- 3 Any request or communication under paragraphs 1 and 2 of this article may be made through the International Criminal Police Organisation (Interpol).
- 4 Where a request is made pursuant to paragraph 2 of this article and the authority is not competent to deal with the request, it shall refer the request to the competent national authority and inform directly the requesting Party that it has done so.
- 5 Requests or communications under Section 2 of this chapter, which do not involve coercive action, may be directly transmitted by the competent authorities of the requesting Party to the competent authorities of the requested Party.
- 6 Draft requests or communications under this chapter may be sent directly by the judicial authorities of the requesting Party to such authorities of the requested Party prior to a formal request to ensure that it can be dealt with efficiently upon receipt and contains sufficient information and supporting documentation for it to meet the requirements of the legislation of the requested Party.

Article 35 – Form of request and languages

- 1 All requests under this chapter shall be made in writing. They may be transmitted electronically, or by any other means of telecommunication, provided that the requesting Party is prepared, upon request, to produce at any time a written record of such communication and the original. However each Party may, at any time, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, indicate the conditions in which it is ready to accept and execute requests received electronically or by any other means of communication.
- 2 Subject to the provisions of paragraph 3 of this article, translations of the requests or supporting documents shall not be required.
- 3 At the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, any State or the European Community may communicate to the Secretary General of the Council of Europe a declaration that it reserves the right to require that requests made to it and documents supporting such requests be accompanied by a translation into its own language or into one of the official languages of the Council of Europe or into such one of these languages as it shall indicate. It may on that occasion declare its readiness to accept translations in any other language as it may specify. The other Parties may apply the reciprocity rule.

Article 36 – Legalisation

Documents transmitted in application of this chapter shall be exempt from all legalisation formalities.

Article 37 – Content of request

- 1 Any request for co-operation under this chapter shall specify:
 - a the authority making the request and the authority carrying out the investigations or proceedings;
 - b the object of and the reason for the request;
 - c the matters, including the relevant facts (such as date, place and circumstances of the offence) to which the investigations or proceedings relate, except in the case of a request for notification;
 - d in so far as the co-operation involves coercive action:
 - i the text of the statutory provisions or, where this is not possible, a statement of the relevant law applicable; and
 - ii an indication that the measure sought or any other measures having similar effects could be taken in the territory of the requesting Party under its own law;
 - e where necessary and in so far as possible:
 - i details of the person or persons concerned, including name, date and place of birth, nationality and location, and, in the case of a legal person, its seat; and
 - ii the property in relation to which co-operation is sought, its location, its connection with the person or persons concerned, any connection with the offence, as well as any available information about other persons, interests in the property; and
 - f any particular procedure the requesting Party wishes to be followed.

- 2 A request for provisional measures under Section 3 in relation to seizure of property on which a confiscation order consisting in the requirement to pay a sum of money may be realised shall also indicate a maximum amount for which recovery is sought in that property.
- 3 In addition to the indications mentioned in paragraph 1, any request under Section 4 shall contain:
 - a in the case of Article 23, paragraph 1.a:
 - i a certified true copy of the confiscation order made by the court in the requesting Party and a statement of the grounds on the basis of which the order was made, if they are not indicated in the order itself;
 - ii an attestation by the competent authority of the requesting Party that the confiscation order is enforceable and not subject to ordinary means of appeal;
 - iii information as to the extent to which the enforcement of the order is requested; and
 - iv information as to the necessity of taking any provisional measures;
 - b in the case of Article 23, paragraph 1.b, a statement of the facts relied upon by the requesting Party sufficient to enable the requested Party to seek the order under its domestic law;
 - c when third parties have had the opportunity to claim rights, documents demonstrating that this has been the case.

Article 38 – Defective requests

- 1 If a request does not comply with the provisions of this chapter or the information supplied is not sufficient to enable the requested Party to deal with the request, that Party may ask the requesting Party to amend the request or to complete it with additional information.
- 2 The requested Party may set a time-limit for the receipt of such amendments or information.
- 3 Pending receipt of the requested amendments or information in relation to a request under Section 4 of this chapter, the requested Party may take any of the measures referred to in Sections 2 or 3 of this chapter.

Article 39 – Plurality of requests

- 1 Where the requested Party receives more than one request under Sections 3 or 4 of this chapter in respect of the same person or property, the plurality of requests shall not prevent that Party from dealing with the requests involving the taking of provisional measures.
- 2 In the case of plurality of requests under Section 4 of this chapter, the requested Party shall consider consulting the requesting Parties.

Article 40 – Obligation to give reasons

The requested Party shall give reasons for any decision to refuse, postpone or make conditional any co-operation under this chapter.

Article 41 – Information

- 1 The requested Party shall promptly inform the requesting Party of:
 - a the action initiated on a request under this chapter;
 - b the final result of the action carried out on the basis of the request;
 - c a decision to refuse, postpone or make conditional, in whole or in part, any co-operation under this chapter;
 - d any circumstances which render impossible the carrying out of the action sought or are likely to delay it significantly; and
 - e in the event of provisional measures taken pursuant to a request under Sections 2 or 3 of this chapter, such provisions of its domestic law as would automatically lead to the lifting of the provisional measure.
- 2 The requesting Party shall promptly inform the requested Party of:
 - a any review, decision or any other fact by reason of which the confiscation order ceases to be wholly or partially enforceable; and
 - b any development, factual or legal, by reason of which any action under this chapter is no longer justified.
- 3 Where a Party, on the basis of the same confiscation order, requests confiscation in more than one Party, it shall inform all Parties which are affected by an enforcement of the order about the request.

Article 42 – Restriction of use

- 1 The requested Party may make the execution of a request dependent on the condition that the information or evidence obtained will not, without its prior consent, be used or transmitted by the authorities of the requesting Party for investigations or proceedings other than those specified in the request.
- 2 Each State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, by declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, declare that, without its prior consent, information or evidence provided by it under this chapter may not be used or transmitted by the authorities of the requesting Party in investigations or proceedings other than those specified in the request.

Article 43 – Confidentiality

- 1 The requesting Party may require that the requested Party keep confidential the facts and substance of the request, except to the extent necessary to execute the request. If the requested Party cannot comply with the requirement of confidentiality, it shall promptly inform the requesting Party.
- 2 The requesting Party shall, if not contrary to basic principles of its national law and if so requested, keep confidential any evidence and information provided by the requested Party, except to the extent that its disclosure is necessary for the investigations or proceedings described in the request.
- 3 Subject to the provisions of its domestic law, a Party which has received spontaneous information under Article 20 shall comply with any requirement of confidentiality as required by the

Party which supplies the information. If the other Party cannot comply with such requirement, it shall promptly inform the transmitting Party.

Article 44 – Costs

The ordinary costs of complying with a request shall be borne by the requested Party. Where costs of a substantial or extraordinary nature are necessary to comply with a request, the Parties shall consult in order to agree the conditions on which the request is to be executed and how the costs shall be borne.

Article 45 – Damages

- 1 When legal action on liability for damages resulting from an act or omission in relation to co-operation under this chapter has been initiated by a person, the Parties concerned shall consider consulting each other, where appropriate, to determine how to apportion any sum of damages due.
- 2 A Party which has become subject of a litigation for damages shall endeavour to inform the other Party of such litigation if that Party might have an interest in the case.

Chapter V – Co-operation between FIUs

Article 46 – Co-operation between FIUs

- 1 Parties shall ensure that FIUs, as defined in this Convention, shall cooperate for the purpose of combating money laundering, to assemble and analyse, or, if appropriate, investigate within the FIU relevant information on any fact which might be an indication of money laundering in accordance with their national powers.
- 2 For the purposes of paragraph 1, each Party shall ensure that FIUs exchange, spontaneously or on request and either in accordance with this Convention or in accordance with existing or future memoranda of understanding compatible with this Convention, any accessible information that may be relevant to the processing or analysis of information or, if appropriate, to investigation by the FIU regarding financial transactions related to money laundering and the natural or legal persons involved.
- 3 Each Party shall ensure that the performance of the functions of the FIUs under this article shall not be affected by their internal status, regardless of whether they are administrative, law enforcement or judicial authorities.
- 4 Each request made under this article shall be accompanied by a brief statement of the relevant facts known to the requesting FIU. The FIU shall specify in the request how the information sought will be used.
- 5 When a request is made in accordance with this article, the requested FIU shall provide all relevant information, including accessible financial information and requested law enforcement data, sought in the request, without the need for a formal letter of request under applicable conventions or agreements between the Parties.

- 6 An FIU may refuse to divulge information which could lead to impairment of a criminal investigation being conducted in the requested Party or, in exceptional circumstances, where divulging the information would be clearly disproportionate to the legitimate interests of a natural or legal person or the Party concerned or would otherwise not be in accordance with fundamental principles of national law of the requested Party. Any such refusal shall be appropriately explained to the FIU requesting the information.
- 7 Information or documents obtained under this article shall only be used for the purposes laid down in paragraph 1. Information supplied by a counterpart FIU shall not be disseminated to a third party, nor be used by the receiving FIU for purposes other than analysis, without prior consent of the supplying FIU.
- 8 When transmitting information or documents pursuant to this article, the transmitting FIU may impose restrictions and conditions on the use of information for purposes other than those stipulated in paragraph 7. The receiving FIU shall comply with any such restrictions and conditions.
- 9 Where a Party wishes to use transmitted information or documents for criminal investigations or prosecutions for the purposes laid down in paragraph 7, the transmitting FIU may not refuse its consent to such use unless it does so on the basis of restrictions under its national law or conditions referred to in paragraph 6. Any refusal to grant consent shall be appropriately explained.
- 10 FIUs shall undertake all necessary measures, including security measures, to ensure that information submitted under this article is not accessible by any other authorities, agencies or departments.
- 11 The information submitted shall be protected, in conformity with the Council of Europe Convention of 28 January 1981 for the Protection of Individuals with regard to Automatic Processing of Personal Data (ETS No. 108) and taking account of Recommendation No R(87)15 of 15 September 1987 of the Committee of Ministers of the Council of Europe Regulating the Use of Personal Data in the Police Sector, by at least the same rules of confidentiality and protection of personal data as those that apply under the national legislation applicable to the requesting FIU.
- 12 The transmitting FIU may make reasonable enquiries as to the use made of information provided and the receiving FIU shall, whenever practicable, provide such feedback.
- 13 Parties shall indicate the unit which is an FIU within the meaning of this article.

Article 47 – International co-operation for postponement of suspicious transactions

- 1 Each Party shall adopt such legislative or other measures as may be necessary to permit urgent action to be initiated by a FIU, at the request of a foreign FIU, to suspend or withhold consent

to a transaction going ahead for such periods and depending on the same conditions as apply in its domestic law in respect of the postponement of transactions.

- 2 The action referred to in paragraph 1 shall be taken where the requested FIU is satisfied, upon justification by the requesting FIU, that:
 - a the transaction is related to money laundering; and
 - b the transaction would have been suspended, or consent to the transaction going ahead would have been withheld, if the transaction had been the subject of a domestic suspicious transaction report.

Chapter VI – Monitoring mechanism and settlement of disputes

Article 48 – Monitoring mechanism and settlement of disputes

- 1 The Conference of the Parties (COP) shall be responsible for following the implementation of the Convention. The COP:
 - a shall monitor the proper implementation of the Convention by the Parties;
 - b shall, at the request of a Party, express an opinion on any question concerning the interpretation and application of the Convention.
- 2 The COP shall carry out the functions under paragraph 1.a above by using any available Select Committee of Experts on the Evaluation of Anti-Money Laundering Measures (Moneyval) public summaries (for Moneyval countries) and any available FATF public summaries (for FATF countries), supplemented by periodic self assessment questionnaires, as appropriate. The monitoring procedure will deal with areas covered by this Convention only in respect of those areas which are not covered by other relevant international standards on which mutual evaluations are carried out by the FATF and Moneyval.
- 3 If the COP concludes that it requires further information in the discharge of its functions, it shall liaise with the Party concerned, taking advantage, if so required by the COP, of the procedure and mechanism of Moneyval. The Party concerned shall then report back to the COP. The COP shall on this basis decide whether or not to carry out a more in-depth assessment of the position of the Party concerned. This may, but need not necessarily, involve, a country visit by an evaluation team.
- 4 In case of a dispute between Parties as to the interpretation or application of the Convention, they shall seek a settlement of the dispute through negotiation or any other peaceful means of their choice, including submission of the dispute to the COP, to an arbitral tribunal whose decisions shall be binding upon the Parties, or to the International Court of Justice, as agreed upon by the Parties concerned.
- 5 The COP shall adopt its own rules of procedure.
- 6 The Secretary General of the Council of Europe shall convene the COP not later than one year following the entry into force of this Convention. Thereafter, regular meetings of the COP shall be held in accordance with the rules of procedure adopted by the COP.

Chapter VII – Final Provisions

Article 49 – Signature and entry into force

- 1 The Convention shall be open for signature by the member States of the Council of Europe, the European Community and non-member States which have participated in its elaboration. Such States or the European Community may express their consent to be bound by:
 - a signature without reservation as to ratification, acceptance or approval; or
 - b signature subject to ratification, acceptance or approval, followed by ratification, acceptance or approval.
- 2 Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.
- 3 This Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date on which 6 signatories, of which at least four are member States of the Council of Europe, have expressed their consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 1.
- 4 In respect of any Signatory which subsequently expresses its consent to be bound by it, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of the expression of its consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 1.
- 5 No Party to the 1990 Convention may ratify, accept or approve this Convention without considering itself bound by at least the provisions corresponding to the provisions of the 1990 Convention to which it is bound.
- 6 As from its entry into force, Parties to this Convention, which are at the same time Parties to the 1990 Convention:
 - a shall apply the provisions of this Convention in their mutual relationships;
 - b shall continue to apply the provisions of the 1990 Convention in their relations with other Parties to the said Convention, but not to the present Convention.

Article 50 – Accession to the Convention

- 1 After the entry into force of this Convention, the Committee of Ministers of the Council of Europe, after consulting the Parties to the Convention, may invite any State not a member of the Council and not having participated in its elaboration to accede to this Convention, by a decision taken by the majority provided for in Article 20.d. of the Statute of the Council of Europe and by the unanimous vote of the representatives of the Parties entitled to sit on the Committee.
- 2 In respect of any acceding State, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of deposit of the instrument of accession with the Secretary General of the Council of Europe.

Article 51 – Territorial application

- 1 Any State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, specify the territory or territories to which the Convention shall apply.

- 2 Any Party may, at any later date, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, extend the application of the Convention to any other territory specified in the declaration. In respect of such territory the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such declaration by the Secretary General.
- 3 Any declaration made under the two preceding paragraphs may, in respect of any territory specified in such declaration, be withdrawn by a notification addressed to the Secretary General. The withdrawal shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such notification by the Secretary General.

Article 52 – Relationship to other conventions and agreements

- 1 This Convention does not affect the rights and undertakings of Parties derived from international multilateral instruments concerning special matters.
- 2 The Parties to this Convention may conclude bilateral or multilateral agreements with one another on the matters dealt with in this Convention, for the purposes of supplementing or strengthening its provisions or facilitating the application of the principles embodied in it.
- 3 If two or more Parties have already concluded an agreement or treaty in respect of a subject which is dealt with in this Convention or otherwise have established their relations in respect of that subject, they shall be entitled to apply that agreement or treaty or to regulate these relations accordingly, in lieu of the Convention, if it facilitates international co-operation.
- 4 Parties which are members of the European Union shall, in their mutual relations, apply Community and European Union rules in so far as there are Community or European Union rules governing the particular subject concerned and applicable to the specific case, without prejudice to the object and purpose of the present Convention and without prejudice to its full application with other Parties.

Article 53 – Declarations and reservations

- 1 Any State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, make one or more of the declaration provided for in Article 3, paragraph 2, Article 9, paragraph 4, Article 17, paragraph 5, Article 24, paragraph 3, Article 31, paragraph 2, Article 35, paragraphs 1 and 3 and Article 42, paragraph 2.
- 2 Any State or the European Community may also, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, by a declaration addressed to the Secretary General, reserve its right not to apply, in part or in whole, the provisions of Article 7, paragraph 2, sub-paragraph c; Article 9, paragraph 6; Article 46, paragraph 5; and Article 47.
- 3 Any State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, declare the manner in which it intends to apply Articles 17 and 19 of this Convention, particularly taking into account applicable international agreements in the field of international co-operation in criminal matters. It shall notify any changes in this information to the Secretary General of the Council of Europe.

- 4 Any State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, declare:
 - a that it will not apply Article 3, paragraph 4 of this Convention; or
 - b that it will apply Article 3, paragraph 4 of this Convention only partly; or
 - c the manner in which it intends to apply Article 3, paragraph 4 of this Convention.

It shall notify any changes in this information to the Secretary General of the Council of Europe.

- 5 No other reservation may be made.
- 6 Any Party which has made a reservation under this article may wholly or partly withdraw it by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe. The withdrawal shall take effect on the date of receipt of such notification by the Secretary General.
- 7 A Party which has made a reservation in respect of a provision of the Convention may not claim the application of that provision by any other Party; it may, however, if its reservation is partial or conditional, claim the application of that provision in so far as it has itself accepted it.

Article 54 – Amendments

- 1 Amendments to the Convention may be proposed by any Party, and shall be communicated by the Secretary General of the Council of Europe to the member States of the Council of Europe, to the European Community and to every non-member State which has acceded to or has been invited to accede to this Convention in accordance with the provisions of Article 50.
- 2 Any amendment proposed by a Party shall be communicated to the European Committee on Crime Problems (CDPC) which shall submit to the Committee of Ministers its opinion on that proposed amendment.
- 3 The Committee of Ministers shall consider the proposed amendment and the opinion submitted by the CDPC and may adopt the amendment by the majority provided for in Article 20.d of the Statute of the Council of Europe.
- 4 The text of any amendment adopted by the Committee of Ministers in accordance with paragraph 3 of this article shall be forwarded to the Parties for acceptance.
- 5 Any amendment adopted in accordance with paragraph 3 of this article shall come into force on the thirtieth day after all Parties have informed the Secretary General of their acceptance thereof.
- 6 In order to update the categories of offences contained in the appendix, as well as amend Article 13, amendments may be proposed by any Party or by the Committee of Ministers. They shall be communicated by the Secretary General of the Council of Europe to the Parties.
- 7 After having consulted the Parties which are not members of the Council of Europe and, if necessary the CDPC, the Committee of Ministers may adopt an amendment proposed in accordance with paragraph 6 by the majority provided for in Article 20.d of the Statute of the Council of Europe. The amendment shall enter into force following the expiry of a period of one year after the date on which it has been forwarded to the Parties. During this period, any Party may notify the Secretary General of any objection to the entry into force of the amendment in its respect.

- 8 If one-third of the Parties notifies the Secretary General of an objection to the entry into force of the amendment, the amendment shall not enter into force.
- 9 If less than one-third of the Parties notifies an objection, the amendment shall enter into force for those Parties which have not notified an objection.
- 10 Once an amendment has entered into force in accordance with paragraphs 6 to 9 of this article and a Party has notified an objection to it, this amendment shall come into force in respect of the Party concerned on the first day of the month following the date on which it has notified the Secretary General of the Council of Europe of its acceptance. A Party which has made an objection may withdraw it at any time by notifying it to the Secretary General of the Council of Europe.
- 11 If an amendment has been adopted by the Committee of Ministers, a State or the European Community may not express their consent to be bound by the Convention, without accepting at the same time the amendment.

Article 55 – Denunciation

- 1 Any Party may, at any time, denounce the Convention by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.
- 2 Such denunciation shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of the notification by the Secretary General.
- 3 The present Convention shall, however, continue to apply to the enforcement under Article 23 of confiscation for which a request has been made in conformity with the provisions of the Convention before the date on which such a denunciation takes effect.

Article 56 – Notifications

The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member States of the Council of Europe, the European Community, the non-member States which have participated in the elaboration of the Convention, any State invited to accede to it and any other Party to the Convention of:

- a any signature;
- b the deposit of any instrument of ratification, acceptance, approval or accession;
- c any date of entry into force of the Convention in accordance with Articles 49 and 50;
- d any declaration or reservation made under Article 53;
- e any other act, notification or communication relating to the Convention.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at Warsaw, this 16th day of May 2005, in English and in French, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each member State of the Council of Europe, to the European Community, to the non member States which have participated in the elaboration of the Convention and to any State invited to accede to it.

Certified a true copy of the sole original document, in English and in French, deposited in the archives of the Council of Europe.

Strasbourg, 22 September 2005

The Director General of Legal Affairs
of the Council of Europe,

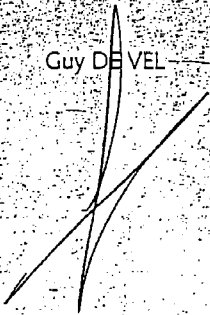
En foi de quoi, les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont signé la présente Convention.

Fait à Varsovie, le 16 mai 2005, en français et en anglais, les deux textes faisant également foi, en un seul exemplaire qui sera déposé dans les archives du Conseil de l'Europe. Le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe en communiquera copie certifiée conforme à chacun des Etats membres du Conseil de l'Europe, à la Communauté européenne, aux Etats non membres qui ont participé à l'élaboration de cette Convention et à tout Etat invité à adhérer à celle-ci.

Copie certifiée conforme à l'exemplaire original unique en langues française et anglaise, déposé dans les archives du Conseil de l'Europe.

Le Directeur Général des Affaires Juridiques
du Conseil de l'Europe,

Guy DEVEL

Appendix

- a participation in an organised criminal group and racketeering;
- b terrorism, including financing of terrorism;
- c trafficking in human beings and migrant smuggling;
- d sexual exploitation, including sexual exploitation of children;
- e illicit trafficking in narcotic drugs and psychotropic substances;
- f illicit arms trafficking;
- g illicit trafficking in stolen and other goods;
- h corruption and bribery;
- i fraud;
- j counterfeiting currency;
- k counterfeiting and piracy of products;
- l environmental crime;
- m murder, grievous bodily injury;
- n kidnapping, illegal restraint and hostage-taking;
- o robbery or theft;
- p smuggling;
- q extortion;
- r forgery;
- s piracy; and
- t insider trading and market manipulation.

Stwierdzam zgodność
fotokopii z ~~oryginałem~~/odpisem

Warszawa, dnia 24 lipca 2006r.

ZASTĘPCA DYREKTORA
DEPARTAMENTU
PRAWNO-TRAKTATOWEGO

Janusz Łacki
Janusz Łacki

Declarations:

1. The Republic of Poland under article 53 paragraph 4b of the Convention declares that article 3 paragraph 4 shall not be applied.
2. The Republic of Poland under article 53 paragraph 2 of the Convention declares that article 9 paragraph 6 shall not be applied.
3. The Republic of Poland under article 53 paragraph 1 of the Convention declares that the methods of notification referred to in Article 31, paragraph 2, of the Convention shall be applied on its territory only in so far as they are provided for in appropriate international agreements relating to legal assistance between the Republic of Poland and the Party sending a judicial document.
4. The Republic of Poland under article 33 paragraph 2 of the Convention declares that the central authorities shall be:
 - the Ministry of Justice of the Republic of Poland, Al. Ujazdowskie 11, 00-950 Warsaw; and
 - the Ministry of Finance of the Republic of Poland, Świętokrzyska Street 12, 00-916 Warsaw.
5. The Republic of Poland declares under Article 35, paragraph 3 of the Convention, that all requests and documents transmitted to its authorities under Chapter IV of the Convention shall be accompanied by a translation into Polish or into one of the official languages of the Council of Europe.
6. The Republic of Poland declares under Article 42, paragraph 2 of the Convention that information and evidence transmitted for the execution of a request filed pursuant to Chapter IV of the Convention shall, without its prior consent, not be used for purposes other than those specified in the request.

Za zgodność tłumaczenia z oryginałem

Zastępca Dyrektora
Departamentu Informacji Finansowej

Artur Kołaczek

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
PODSEKRETARZ STANU**

Tadeusz Kozek

Min.TK- 4036 /06/DP/mg /1835

Warszawa, 04.08. 2006 r.

**Pani Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej

- projektu uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Konwencji Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu, sporządzonej w Warszawie dnia 16 maja 2005 r. do ratyfikacji;

- projektu ustawy o ratyfikacji Konwencji Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu, sporządzonej w Warszawie dnia 16 maja 2005 r.,

wyrażona na podstawie art. 2, ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Pana Tadeusza Kozeka, Podsekretarza Stanu w Urzędzie Komitetu Integracji Europejskiej, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

Szanowna Pani Minister!

W związku z przedłożonymi projektami (pismo nr RM-111-130-06 oraz RM-10-113-06), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Projektowana ustawa o ratyfikacji Konwencji o praniu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu oraz projektowana uchwała Rady Ministrów o przedłożeniu Konwencji o praniu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu, sporządzonej w Warszawie dnia 16 maja 2005 r. do ratyfikacji, jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:
Pani Anna E. Fotyga
Minister Spraw Zagranicznych

Pan Stanisław Kluza
Minister Finansów

z up. Przewodniczącego
Komitetu Integracji Europejskiej

GABINET
SEKRETARZA RADY MINISTRÓW
2006-08-07
.....dn.